

RP 83/2011 rd

Regeringens proposition till Riksdagen med förslag till lag om marin utrustning och till vissa lagar som har samband med den

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL

I denna proposition föreslås att det stiftas en lag om marin utrustning. Lagen tillämpas på sådan marin utrustning i fråga om vilken det finns internationella överenskommelser om hur överensstämmelsen med kraven ska säkerställas. Lagens bestämmelser om kraven på marin utrustning och om Trafiksäkerhetsverkets befogenheter motsvarar bestämmelserna i den gällande förordningen om marin utrustning. I lagen föreskrivs mera ingående om att utse ett anmält organ, dess verksamhet och om hur ett beslut om att utse ett anmält organ återkallas samt om Trafiksäkerhetsver-

kets marknadstillsyn. Dessutom ska i lagen tas in bestämmelser om sökande av ändring i tillsynsmyndigheternas beslut samt om påföljder.

I propositionen föreslås dessutom en ändring av lagen om tillsyn över fartygssäkerheten, lagen om fartygs tekniska säkerhet och säker drift av fartyg, lagen om radiofrekvenser och teleutrustningar och av lagen om ändring av sjölagen. Dessa ändringar är i huvudsak av teknisk natur.

De föreslagna lagarna avses träda i kraft den 1 januari 2012.

2002/84/EG ändrades direktiven inom området för sjösäkerhet, inklusive utrustningsdirektivet, centraliserat så att de uppgifter som ingår i unionens lagstiftning om sjösäkerheten i EU, förhindrande av förorening från fartyg samt skydd av boende- och arbetsförhållanden ombord på fartyg överfördes till kommittén för sjösäkerhet och förhindrande av förorening från fartyg (COSS). Genom Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 596/2009 föreskrevs om att regleringsförfarandet ska iakttas i COSS när det gäller utrustningsdirektivet.

I EU godkändes i mitten av 1980-talet den s.k. *nya metoden*. Till den hänför sig också begreppet *helhetsmetoden*, som avser bl.a. visande av utrustningens överensstämmelse med kraven med hjälp av teknisk harmonisering och standardisering. Målet var att med lagstiftningsmedel möjliggöra och påskynda varors fria rörlighet, som är en av EU:s grundläggande principer. Målet var också att förenkla och påskynda EU:s produktlagstiftning och koncentrera sig på att föreskriva endast om de väsentliga kraven. Avsikten med direktiven enligt den nya metoden är att harmonisera och förenhetliga medlemsstaternas lagstiftning i syfte att undanröja handels hinder och förbättra den fria rörligheten för varor. Utrustningsdirektivet är ett av direktiven enligt den nya metoden.

År 2008 godkändes i EU den s.k. *nya lagstiftningsramen*. Detta innebär ett rätt omfattande EU-lagstiftningspaket, som innehåller flera åtgärder för att trygga den fria rörligheten för varor. Målet är att undanröja de sista hindren för fri rörlighet för varor. Av de rättsakter som ingår i lagstiftningspaketet har följande inverkan på den lag om marin utrustning som nu föreslås: Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 765/2008 om krav för ackreditering och marknads kontroll i samband med saluföring av produkter och upphävande av förordning (EEG) nr 339/93 (nedan ackrediterings- och marknads kontrollförordningen) och Europaparlamentets och rådets beslut nr 768/2008/EG om en gemensam ram för saluföring av produkter och upphävande av rådets beslut 93/465/EEG (nedan ackrediterings- och marknads kontrollbeslutet).

Ackrediterings- och marknads kontrollförordningen tillämpas parallellt med den sektors specifika lagstiftningen. I förordningen föreskrivs om ackreditering, marknads kontroll, kontroll av produkter från tredjeländer och CE-märkning. Förordningen syftar till att säkerställa att produkter som gynnas av den fria rörligheten för varor uppfyller krav som tillgodoser en hög skydds nivå för allmänna intressen som hälsa och säkerhet i allmänhet, hälsa och säkerhet på arbetsplatsen, konsumentskydd, miljöskydd och säkerhet, samtidigt som det säkerställs att den fria rörligheten för varor inte begränsas mer än vad som tillåts enligt harmoniserad gemenskaps lagstiftning eller annan relevant gemenskaps lagstiftning. Man vill med andra ord inom EU säkerställa en enhetlig skydds nivå och skapa jämlika konkurrens förutsättningar för de ekonomiska aktörerna.

Ackrediterings- och marknads kontrollbeslutet utgör tillsammans med ackrediterings- och marknads kontrollförordningen en grund för den kommande sektors specifika regleringen, som syftar till att förenhetliga (harmonisera) lagstiftningen. Kommissionen kommer att uppdatera de nuvarande gällande direktiven på basis av förordningen och beslutet. Beslutet är också till hjälp vid tolkningen av den gällande lagstiftningen om produkt harmonisering i EU. Kommissionen har för avsikt att föra förslaget om en reformering av regleringen av marin utrustning till Europaparlamentets och rådets behandling i oktober-november 2011. Sedan EU:s lagstiftning reformerats bör behovet av ändringar i den föreslagna lagen om marin utrustning ses över.

Den föreslagna lagen om marin utrustning innehåller frågor som regleras i ackrediterings- och marknads kontrollförordningen till den del dessa kan regleras nationellt. En sådan grupp är t.ex. lagförslagens bestämmelser om myndigheternas förbud, begränsningar, administrativa tvångsmedel och brott mot bestämmelserna om marin utrustning. Förutom att de är nödvändiga ur nationell synvinkel konkretiserar dessa bestämmelser samtidigt kravet i artikel 16 i ackrediterings- och marknads kontrollförordningen. Enligt artikeln ska man genom marknads kontroll säkerställa att produkter som kan äventyra an-

vändarnas hälsa eller säkerhet, eller som på annat sätt inte uppfyller tillämpliga krav dras tillbaka eller förbjuds eller hindras från att tillhandahållas på marknaden, och att det informeras tillräckligt om dessa åtgärder. Motvarande förpliktelse ingår även i utrustningsdirektivet.

2.2 Nationell lagstiftning

Utrustningsdirektivet har genomförts nationellt genom förordningen om marin utrustning (925/1998). Förordningen innehåller bestämmelser om krav på marin utrustning, fri rörlighet för marin utrustning, förfarande för bedömning av överensstämmelse, märkning för överensstämmelse, förhandskontroll av marin utrustning, olovlig märkning, undantag och anmält organ. De bestämmelser som ingår i förordningen borde enligt grundlagen utfärdas på lagnivå. Förordningen innehåller inte heller några bestämmelser om rättsskydd eller påföljder.

Förordningen om marin utrustning har ändrats sex gånger. I ändringarna har det i princip varit fråga om ändringar i 2 § i förordningen så att till paragrafen har fogats en hänvisning till kommissionens aktuella direktiv genom vilket bilaga A.1 till utrustningsdirektivet har ändrats för sådan marin utrustning för vilken provningsstandarder har godkänts. Med stöd av fullmaktsbestämmelsen i 15 § 2 mom. i förordningen om marin utrustning har Sjöfartsverket utfärdat ett beslut om säkerheten hos marin utrustning (28.12.1998 Dnr 8/30/98), som gäller förfarandet för bedömning av överensstämmelse, krav på anmält organ samt märkning för överensstämmelse.

Lagen om fartygs tekniska säkerhet och säker drift av fartyg (1686/2009, nedan fartygs-säkerhetslagen) trädde i kraft den 1 januari 2010. Samtidigt ändrades sjölagen (674/1994). Genom lagen om ändring av sjölagen (1688/2009) upphävdes bl.a. 1 kap. 8 § som gäller fartygs sjövärdighet och säkra drift. Med stöd av fullmaktsbestämmelsen i paragrafen har bl.a. förordningen om marin utrustning givits. Förordningen lämnades i kraft med stöd av övergångsbestämmelsen i lagen om ändring av sjölagen. Enligt övergångsbestämmelsen förblir förordningar som

givits med stöd av bestämmelser som varit i kraft och Sjöfartsverkets bestämmelser i kraft till den 31 december 2011 till den del de inte strider mot fartygs-säkerhetslagen eller lagen om fartygspersonal och säkerhetsorganisation för fartyg, om de inte har förnyats före det.

Fartygs-säkerhetslagen är en allmän lag och innehåller centrala allmänna fartygs-säkerhetsbestämmelser om fartygs tekniska säkerhet. Lagen innehåller bestämmelser med nära anknytning till den föreslagna lagen om marin utrustning. I lagen föreskrivs inte om kraven detaljerade innehåll utan det hänvisas i stor utsträckning till bestämmelser i internationella konventioner och EU-lagstiftning. Överensstämmelse med kraven på utrustningen i finländska fartyg bekräftas i regel på basis av fartygsbesiktningen och i samband med att fartygets säkerhetscertifikat och certifikat beviljas och förnyas. I samband med besiktningen granskas funktionen hos enskild marin utrustning. Finska fartyg besiktas av Trafiksäkerhetsverket, ett klassificeringssällskap som Trafiksäkerhetsverket bemyndigat eller en besiktningsman som utsetts av Trafiksäkerhetsverket. Säkerhetscertifikat och certifikat för finska fartyg beviljas av Trafiksäkerhetsverket.

Med stöd av fullmaktsbestämmelserna i 23 § i fartygs-säkerhetslagen kan Trafiksäkerhetsverket meddela andra än sådana fiske- och specialfartyg som avses i 2 och 3 kap. samt 21 och 22 § i fartygs-säkerhetslagen närmare tekniska föreskrifter för att de lagstadgade allmänna säkerhetskraven ska uppfyllas och för att en tillräcklig säkerhetsnivå ska säkerställas. Trafiksäkerhetsverket kan meddela föreskrifter bl.a. om fartygets konstruktion och utrustning.

Lagen om tillsyn över fartygs-säkerheten (370/1995) tillämpas i vissa delar även på fartyg som seglar under finsk flagg. Ett fartyg kan kvarhållas, dess drift inskränkas eller användningen av en utrustning, anordning, rutin eller ett arrangemang ombord kan förbjudas, om ett fel eller en brist är av sådan art att fartygets drift i den fart för vilken det är avsett orsakar fara för människoliv, väsentlig fara för hälsan eller omedelbar fara för fartyget, den övriga trafiken eller den marina miljön. Med stöd av lagen om tillsyn över far-

tygssäkerheten övervakas även att lagen om marin utrustning följs.

Kommunikationsverket sköter med stöd av lagen om radiofrekvenser och teleutrustningar (1015/2001) radiofrekvensförvaltningen. I uppgiften ingår att bevilja radiotillstånd och anknytande identifieringssignaler för radiosändare och radiostationer på fartyg, att fastställa tillståndsvillkor för sändare och övervaka användningen samt att bevilja behörighetsbevis för maritim radiokommunikation. Med stöd av lagen om radiofrekvenser och teleutrustningar säkerställer Kommunikationsverket att radioutrustning som inte betraktas som marin utrustning stämmer överens med kraven. Denna är annan än sådan radioutrustning som nämns i bilaga A.1 till utrustningsdirektivet, t.ex. sådan radioutrustning som räknas upp i bilaga A.2 till direktivet. Med stöd av lagen om radiofrekvenser och teleutrustningar övervakar Kommunikationsverket också annan radioutrustning än sådan som godkänts som maritim utrustning. Kommunikationsverket kan i nuläget vid behov även meddela föreskrifter om egenskaper och teknisk konstruktion hos radioutrustning som godkänts även som marin utrustning. Till Kommunikationsverkets behörighet hör även att övervaka en störningsfri radiokommunikation för radioutrustning samt att utreda störningar i radiokommunikationen även när det gäller radioutrustning som betraktas som marin utrustning. Lagen om radiofrekvenser och teleutrustningar innehåller bestämmelser om nödvändiga administrativa tvångsmedel och straffpåföljder.

2.3 Bedömning av nuläget

Den nuvarande regleringen av marin utrustning kan anses vara otillräcklig. Bestämmelserna är inte på det sätt som förutsätts i grundlagen på lagnivå. Lagstiftningen innehåller inte heller några bestämmelser om rättsmedel eller påföljder.

3 Målsättning och de viktigaste förslagen

Det primära målet i den föreslagna lagen om marin utrustning är att regleringen av marin utrustning ska fås att motsvara grundla-

gens krav. Detta förutsätter att regleringen av marin utrustning lyfts upp på lagnivå så att bestämmelser om grunderna för rättigheter och skyldigheter samt myndigheternas befogenheter föreskrivs på lagnivå. Avsikten är inte att göra stora ändringar i bestämmelsernas innehåll eller principer.

I denna proposition föreslås att det stiftas en lag om marin utrustning. Ur gällande förordning om marin utrustning lyfts kraven på marin utrustning samt Trafiksäkerhetsverkets befogenheter upp på lagnivå. I lagen föreskrivs mera ingående om att utse ett anmält organ, förutsättningarna för utseendet, organets verksamhet och om att återkalla utseendet samt om Trafiksäkerhetsverkets marknadstillsyn. I lagen föreskrivs dessutom om sökande av ändring i tillsynsmyndigheternas beslut och om påföljder.

I propositionen föreslås dessutom en ändring av lagen om tillsyn över fartygssäkerheten och fartygssäkerhetslagen så att en informativ hänvisning till den föreslagna lagen om marin utrustning tas in i dessa. I lagen om tillsyn över fartygssäkerheten föreslås även ändringar för att uppdatera hänvisningarna till EU-lagstiftningen. Lagen om radiofrekvenser och teleutrustningar föreslås bli ändrad så att i lagen stryks Kommunikationsverkets befogenhet att meddela föreskrifter om egenskaperna och den tekniska konstruktionen hos radioutrustning som godkänts som marin utrustning. Kommunikationsverket kan fortfarande meddela föreskrifter om användningen av radiosändare som räknas som marin utrustning.

I propositionen föreslås dessutom att ikraftträdandebestämmelsen i lagen om ändring av sjölagen ändras så att den tidsfrist som föreskrivs i ikraftträdandebestämmelsen för revidering av förordningar och föreskrifter förlängs med ett år samt att den förteckning över handlingar som utfärdats med stöd av de bestämmelser och föreskrifter som gällde vid lagens ikraftträdande preciseras så att behovet att förnya handlingarna inte gäller bemanningscertifikat, behörighetsbrev och specialbehörigheter som gäller tills vidare.

4 Propositionens konsekvenser

Propositionen har i regel inga nämnvärda ekonomiska eller samhällseliga konsekvenser eller konsekvenser för miljön, eftersom bestämmelser med motsvarande innehåll har varit i kraft redan på grundval av förordningen om marin utrustning. Utrustningen i finska fartyg och dess funktion ses vanligen över i samband med besiktningar. Trafiksäkerhetsverket har inte i någon nämnvärd utsträckning vidtagit särskilda tillsynsåtgärder enligt förordningen om marin utrustning.

Genom propositionen förbättras individens rättsskydd samt effektiviseras mekanismerna för marknadskontroll av marin utrustning. Detta påverkar indirekt fartygssäkerheten och marknadens funktion genom att bristfällig eller farlig marin utrustning dras bort från marknaden.

VTT Expert Services är för närvarande det enda anmälda organ i Finland som utsetts av kommunikationsministeriet. VTT Expert Services säkerställer att brandskyddsutrustning och livräddningsanordningar överensstämmer med kraven. Fram till 2008 verkade även Institutet för arbetshygien som anmält organ när det gällde att säkerställa att livräddningsanordningar stämde överens med kraven.

5 Beredningen av propositionen

Propositionen har beretts vid kommunikationsministeriet i samarbete med Trafiksäkerhetsverket. Utlåtande om propositionen har begärts från följande instanser: justitieministeriet, arbets- och näringsministeriet, Trafiksäkerhetsverket/Sjöfart, Trafikverket, Kommunikationsverket, VTT, Mätteknikcentralens ackrediteringsenhet (FINAS), Finlands näringsliv EK, Meriteollisuusyhdistys ry, Rederierna i Finland rf, Suomen Erikoisalusten Työnantajaliitto ry, Finlands Sjömans-Union FSU rf, Finlands Skeppsmäklareförbund rf, Suomen Laivanpäälystöliitto - Finlands Skeppsbefälsförbund ry och Suomen Konepäälystöliitto - Finlands Maskinbefälsförbund - Finnish Engineers' Association ry.

Till kommunikationsministeriet lämnades begärda utlåtanden av justitieministeriet, Kommunikationsverket, Trafiksäkerhetsver-

ket, Trafikverket, Finlands näringsliv EK, Rederierna i Finland rf, Suomen Laivanpäälystöliitto - Finlands Skeppsbefälsförbund ry, Meriteollisuus-yhdistys ry, Mätteknikcentralens ackrediteringsenhet (FINAS) och VTT Expert Services. Trafiksäkerhetsverket, Suomen Laivanpäälystöliitto - Finlands Skeppsbefälsförbund ry samt Meriteollisuusyhdistys ry hade inget att anmärka om propositionen. Skeppsmäklareförbundet ansåg det inte påkallat att ge utlåtande, eftersom propositionen gäller Trafiksäkerhetsverkets befogenheter.

I utlåtandena gavs ett brett understöd för en reformering av lagstiftningen om marin utrustning, bl.a. i fråga om marknadstillsyn, rättsskydd, Trafiksäkerhetsverkets befogenheter och anmälda organs uppgifter. Rederierna i Finland rf fäste uppmärksamhet vid de problem som i praktiken förekommit i typgodkänd marin utrustnings funktion och ansåg tillsynsbestämmelserna i lagförslaget välkomna. Rederierna i Finland rf samt Finlands näringsliv EK tyckte det var välkommet att det redan finns detaljerade provningsstandarder för avgasrenare.

Trafiksäkerhetsverket föreslog i sitt utlåtande tekniska ändringar, preciseringar och tillägg i lagförslaget samt fäste uppmärksamhet vid ikraftträdandebestämmelsen i lagförslaget. Trafiksäkerhetsverket föreslog också att det ska ha möjlighet att anlita utomstående tjänsteleverantörer för att säkerställa den marina utrustningens effektivitet då det är fråga om en teknisk uppfinning eller provning av marin utrustning. Trafiksäkerhetsverket tog därtill i sitt utlåtande upp behovet av en översyn av lagen om fartygs tekniska säkerhet och säker drift av fartyg (1686/2009) i fråga om säkerställande av överensstämmelse för annan marin utrustning än sådan som godkänts som marin utrustning.

Kommunikationsverket ansåg det vara bra att överensstämmelse för sådan marin utrustning som nämns i bilaga A.1 till utrustningsdirektivet och marknadstillsynen centraliseras till Trafiksäkerhetsverket och föreslog anknytande ändringar i lagen om radiofrekvenser och teleutrustningar (1015/2001). Kommunikationsverket ansåg det även vara befogat att verket fogas till de myndigheter

som vid behov ger handräckning. Ämbetsverket föreslog också klagande ändringar i Kommunikationsverkets och Trafiksäkerhetsverkets verksamhet. Kommunikationsverket påpekade även att användningen av radiosändare alltid även förutsätter radiotillstånd från Kommunikationsverket. Kommunikationsverket fäste dessutom uppmärksamhet vid marknadstillsynen och påföljderna för sådan marin utrustning som nämns i bilaga A 1 till utrustningsdirektivet och som inte uppfyller de tillämpliga kraven och som trots detta har installerats eller anbringats ombord på ett fartyg eller släppts ut på marknaden.

Mätteknikcentralens ackrediteringsenhet (FINAS) riktade uppmärksamheten på de kvalitetsstandarder som är förutsättningen för att anmälda organ ska godkännas och på regelbundna bedömningar av organen. VTT Expert Services anmärkte för sin del på den föråldrade hänvisningen som gäller VTT.

Justitieministeriet föreslog ändringar i bestämmelserna om sökande av ändring så att kommunikationsministeriets beslut kan över-

klagas hos förvaltningsdomstolen i stället för hos högsta förvaltningsdomstolen. Förvaltningsdomstolens beslut som gäller anmälda organs beslut kan överklagas endast om högsta förvaltningsdomstolen beviljar besvärsmått. Justitieministeriet föreslog även tekniska ändringar i de förslag som gäller tillsynsmyndighetens rättigheter att få information och utföra kontroller samt sekretessbelagda uppgifter. Ministeriet föreslog dessutom preciserande ändringar i de förslag som gäller utseende av anmälda organ, återkallande av utseende, oberoende och allmänna förvaltningslagar som ska följas i organens verksamhet. Justitieministeriet gav även förtydligande förslag till fullmaktsbestämmelsen, bestämmelsen om avgifter och detaljmotiveringen.

De anmärkningar och ändringsförslag som framförts i utlåtandena har i den fortsatta beredningen av propositionen i princip beaktats antingen som ändringar eller tillägg till paragraferna i lagförslaget eller till detaljmotiveringen.

DETALJMOTIVERING

1 Lagförslag**1.1 Lag om marin utrustning**

1 kap. Allmänna bestämmelser

1 §. Tillämpningsområde. Det föreslås att tillämpningsområdet för lagen om marin utrustning ska avgränsas ur både fartygets och den marina utrustningens synvinkel. För det första föreslås att lagens tillämpningsområde avgränsas till fartyg som omfattas av tillämpningsområdet för de internationella konventioner som nämns i utrustningsdirektivet. Direktivet tillämpas inte på passagerarfartyg som är örlogsfartyg och trupptransportfartyg, fartyg som är byggda av andra material än stål eller likvärdigt, träfartyg av primitiv konstruktion, ursprungliga historiska passagerarfartyg och kopior av sådana, fritidsfartyg om de inte har besättning och inte medför fler än 12 passagerare för kommersiellt syfte och fartyg som uteslutande används i hamnområden. Direktivet tillämpas inte på höghastighetspassagerarfartyg som är örlogsfartyg och trupptransportfartyg, fritidsfartyg om de inte har besättning och inte medför fler än 12 passagerare för kommersiellt syfte och fartyg som uteslutande används i hamnområden.

De internationella konventionerna föreslås bli definierade i 2 § i lagförslaget. De aktuella konventionerna tillämpas på handels- och passagerarfartyg i internationell fart. Dessutom föreslås att lagen i enlighet med direktivet ska avgränsas till finländska fartyg som för finsk flagg och som Trafiksäkerhetsverket beviljar säkerhetscertifikat och certifikat.

Lagens tillämpningsområde föreslås bli avgränsat till endast sådan marin utrustning som räknas upp i bilaga A.1 till utrustningsdirektivet. I bilagan räknas upp sådan marin utrustning för vilken det i internationella instrument har skapats detaljerade provningsstandarder och vars överensstämmelse med kraven intygas av de anmälda organen. Denna marina utrustning förses med märkning som anger överensstämmelse med kraven.

Utrustningsdirektivet trädde i kraft samma dag som direktivet utfärdades den 17 februari

1997. Sedan den dag då direktivet trädde i kraft har det ombord på nya fartyg varit obligatoriskt att tillämpa de krav på marin utrustning som räknas upp i bilaga A.1 till direktivet. I utrustningsdirektivet avses med nytt fartyg ett fartyg som den 17 februari 1997 eller senare har kölsträckts eller befinner sig på ett motsvarande byggnadsstadium. Om det är fråga om installering eller placering av ny eller ersättande marin utrustning, har det sedan 1 januari 1999 varit obligatoriskt att tillämpa direktivet även på sådan marin utrustning, om inte något annat anges om kravet i internationella konventioner. I synnerhet SOLAS innehåller bestämmelser enligt vilka man ombord på ett fartyg kan installera även marin utrustning som inte är försedd med överensstämmelsemärkning i enlighet med de bestämmelser som varit gällande medan fartyget byggts.

För sådan marin utrustning som räknas upp i bilaga A.2 till utrustningsdirektivet har tills vidare inte utarbetats detaljerade provningsstandarder. I bilagan räknas upp sådan marin utrustning i fråga om vilken en medlemsstat i EU framställer en begäran till IMO eller europeiska standardiseringsorganisationer om att bl.a. detaljerade provningsstandarder ska göras upp. Då provningsstandarder godkänns eller träder i kraft för en viss marin utrustning i bilagan, kan utrustningen överföras till bilaga A.1 i enlighet med ett kommittéförfarande.

Den marina utrustning som räknas upp i bilaga A.2 till direktivet föreslås bli utelämnad från denna lags tillämpningsområde. Orsaken är att anmälda organs verksamhet inte gäller sådan marin utrustning som räknas upp i bilaga A.2. Marin utrustning som är försedd med märkning för överensstämmelse och räknas upp i bilaga A.1 till direktivet omfattas av fri rörlighet och för sådan utrustning är Trafiksäkerhetsverkets behörighet begränsad till den behörighet som anges i direktivet. Även ur denna synvinkel är det motiverat att den marina utrustning som räknas upp i bilaga A.2 till direktivet ställs utanför den föreslagna lagen.

2 §. Definitioner. I 1 punkten räknas upp internationella konventioner som innehåller

bestämmelser om kraven på marin utrustning som omfattas av lagens tillämpningsområde. Finland är avtalspart i samtliga konventioner. Konventionerna tillämpas på handelsfartyg i internationell fart.

I 2 punkten definieras provningsstandarder som ska följas vid bedömning av överensstämmelse. Förslaget motsvarar definitionen i artikel 2 n i utrustningsdirektivet.

I 3 punkten definieras internationella instrument. De är förutom internationella konventioner internationella provningsstandarder samt tillämpliga resolutioner och cirkulär från IMO som innehåller krav på marin utrustning. Förslaget baserar sig på definitionen i artikel 2 e i utrustningsdirektivet.

Paragrafens 4 punkt innehåller en definition på marin utrustning i enlighet med artikel 2 b i utrustningsdirektivet dock så, att definitionen uteslutande inbegriper sådan marin utrustning som räknas upp i bilaga A.1 till utrustningsdirektivet.

Paragrafens 5 punkt innehåller en definition av utrustningsdirektivet.

I 6 punkten definieras förfarandet för bedömning av överensstämmelse i enlighet med utrustningsdirektivet. Förfarandet består av EG-typgodkännande och sex valfria moduler för försäkran om överensstämmelse. Detaljerade bestämmelser om modulerna ingår i bilaga B till utrustningsdirektivet. Ett anmält organ utses att förutom EG-typkontroll utföra förfarandet för bedömning av överensstämmelse enligt antingen en eller flera moduler. Enligt artikel R10 i ackrediterings- och marknadskontrollbeslutet ska försäkran utformas i enlighet med mallen i bilaga III till Europaparlamentets och rådets beslut nr 768/2008/EG om en gemensam ram för saluföring av produkter.

3 §. Övrig lagstiftning. Paragrafens 1 mom. innehåller en informativ hänvisning till fartygssäkerhetslagen. Fartygssäkerhetslagen är en allmän lag och innehåller centrala allmänna fartygssäkerhetsbestämmelser om fartygs tekniska säkerhet. Lagen innehåller bestämmelser med nära anknytning till den föreslagna lagen om marin utrustning. I lagen föreskrivs inte om kravens detaljerade innehåll utan det hänvisas i stor utsträckning till bestämmelser i internationella konventioner och EU-lagstiftning. Överensstämmelse för

utrustning ombord på finska fartyg och dess funktion verifieras i princip på grundval av fartygsbesiktningen och i samband med att säkerhetscertifikat och certifikat beviljas och förnyas. Finska fartyg besiktas av Trafiksäkerhetsverket, ett klassificeringssällskap som Trafiksäkerhetsverket bemyndigat eller en besiktningsman som utsetts av Trafiksäkerhetsverket. Säkerhetscertifikat och certifikat för finska fartyg beviljas av Trafiksäkerhetsverket.

Med stöd av fullmaktsbestämmelserna i 23 § i fartygssäkerhetslagen kan Trafiksäkerhetsverket meddela andra än sådana fiske- och specialfartyg som avses i 2 och 3 kap. samt 21 och 22 § i fartygssäkerhetslagen närmare tekniska föreskrifter för att de i lag föreskrivna allmänna säkerhetskraven ska uppfyllas och för att en tillräcklig säkerhetsnivå ska säkerställas. Trafiksäkerhetsverket kan meddela föreskrifter bl.a. om fartygets konstruktion och utrustning.

Paragrafens 2 mom. innehåller en informativ hänvisning till miljöskyddslagen för sjöfarten. I lagens 2 kap. föreskrivs om konstruktions- och anordningskrav på maskinrum och oljetankfartyg för att förhindra oljeutsläpp från fartyg. I 4 kap. föreskrivs om konstruktions- och anordningskrav på kemikalietankfartyg för att förhindra utsläpp av skadliga flytande ämnen från fartyg. I 7 kap. föreskrivs dessutom om kraven på fartygsutrustning för att förhindra luftförorening från fartyg.

Paragrafens 3 mom. innehåller en informativ hänvisning till lagen om tillsyn över fartygssäkerheten. Lagen tillämpas till vissa delar även på fartyg som seglar under finsk flagg. Enligt 14 § kan ett fartyg kvarhållas, dess drift inskränkas eller förbud att använda utrustning, anordning, rutin eller arrangemang ombord utfärdas, om ett fel eller en brist är av sådan art att fartygets drift i den fart för vilken det är avsett orsakar fara för människoliv eller väsentlig fara för hälsan eller omedelbar fara för fartyget, den övriga trafiken eller den marina miljön. Med stöd av lagen om tillsyn över fartygssäkerheten övervakas även att lagen om marin utrustning följs. I propositionen föreslås att lagen om tillsyn över fartygssäkerheten ändras så att en

hänvisning till lagen om marin utrustning fogas till lagen.

Paragrafens 4 mom. innehåller en informativ hänvisning till lagen om radiofrekvenser och teleutrustningar. Lagen tillämpas i sin nuvarande form på radioutrustning vars överensstämmelse med kraven säkerställs i egenskap av annan än marin utrustning. Sådan marin utrustning är bl.a. den marina utrustning som räknas upp i bilaga A.2 till utrustningsdirektivet och som det tills vidare inte finns några detaljerade internationella provningsstandarder för. Sådan utrustning övervakas också med stöd av lagen om radiofrekvenser och teleutrustningar.

Paragrafens 5 mom. innehåller en informativ hänvisning till sjötrafiklagen. Sjötrafiklagen tillämpas på farkoster som används på finskt vattenområde och på den arrenderade delen av Saima kanal. Lagen innehåller bestämmelser om farkosters konstruktion, utrustning och skick. Lagen tillämpas på fartyg som används i handelssjöfart till de delar det inte bestäms särskilt om dem i sjölagen (674/1994) eller lagen om tillsyn över fartygssäkerheten (370/1995) eller någon annanstans i lag.

Paragrafens 6 mom. innehåller en informativ hänvisning till lagen om tryckbärande anordningar (869/1999). Lagen om tryckbärande anordningar tillämpas på tryckbärande anordningar ombord på fartyg enligt vad som föreskrivs i 3 a kap. i lagen. I lagen avses med tryckbärande anordning i fartyg en tryckbärande anordning som är installerad eller avses bli installerad i ett finskt fartyg eller är avsedd för framdrivning av ett finskt fartyg. Som tryckbärande anordning i fartyg betraktas dock inte lasttankar i ett gastanfartyg. Trafiksäkerhetsverket verkar vid sidan om Säkerhets- och kemikalieverket som tillsynsmyndighet enligt lagen om tryckbärande anordningar när det gäller tryckbärande anordningar ombord på fartyg. Bilaga A.1 till utrustningsdirektivet som avses i lagen om marin utrustning innehåller också tryckbärande anordningar på vilka tillämpas kraven i lagen om tryckbärande anordningar.

2 kap. Krav på marin utrustning

4 §. *Krav på marin utrustning. I 1 mom.* föreskrivs om allmänna krav på marin utrustning som installerats eller placerats ombord på ett fartyg. Marin utrustning ska uppfylla de internationella krav som ställts på den. De internationella instrument som avses i utrustningsdirektivet föreslås bli angivna i 2 §. Utrustningsdirektivet trädde i kraft samma dag som direktivet utfärdades den 17 februari 1997. Sedan den dag då direktivet trädde i kraft har det varit obligatoriskt att ombord på nya fartyg tillämpa de krav på marin utrustning som räknas upp i bilaga A.1 till direktivet. I utrustningsdirektivet avses med nytt fartyg ett fartyg som den 17 februari 1997 eller senare har kölsträckts eller befinner sig på ett motsvarande byggnadsstadium. Om det är fråga om installering eller placering av ny eller ersättande marin utrustning, har det sedan 1 januari 1999 varit obligatoriskt att tillämpa direktivet även på sådan marin utrustning, om inte något annat anges om kravet i internationella konventioner. Utrustningsdirektivet har nationellt satts i kraft genom en förordning som trädde i kraft den 1 januari 1999 (925/1998). Förslaget bygger på artikel 5.1 i utrustningsdirektivet.

I 2 mom. föreskrivs om hur utrustningens överensstämmelse med tillämpliga krav ska styrkas. Enligt artikel 5.2 i utrustningsdirektivet ska utrustningens överensstämmelse med tillämpliga krav i internationella konventioner och tillämpliga resolutioner och cirkulär från IMO styrkas enbart enligt de tillämpliga provningsstandarder och förfaranden för bedömning av överensstämmelse som anges i bilaga A.1 till utrustningsdirektivet. Förfarandet för bedömning av överensstämmelse föreslås bli definierat i 2 § i lagförslaget. För viss typ av marin utrustning som räknas upp i bilaga A.1 anges både IEC- och ETSI-standarder. I fråga om dessa kan tillverkaren välja tillämplig standard.

I 3 mom. förbjuds installering, anbringande eller utsläppande på marknaden av sådan marin utrustning som räknas upp i bilaga A.1 till utrustningsdirektivet och som inte uppfyller de tillämpliga kraven i 1 och 2 mom. Det är fråga om marin utrustning som inte har godkänts vid ett sådant överensstämmelseförfä-

rande som nämns i bilaga A.1. Sådan marin utrustning kan således inte heller vara försedd med märkning för överensstämmelse. Enligt motiven i 1 mom. har direktivets bestämmelser tillämpats på nya fartyg sedan den 17 februari 1997. Om det är fråga om installation eller placering av ny eller ersättande marin utrustning, har det sedan 1 januari 1999 varit obligatoriskt att tillämpa direktivet även på sådan marin utrustning, om inte något annat anges om kravet i internationella konventioner.

I 4 mom. föreskrivs om Trafiksäkerhetsverkets skyldighet att se till att den marina utrustning som används ombord på ett fartyg och räknas upp i bilaga A.1 till utrustningsdirektivet uppfyller kraven. I Finland beviljas säkerhetscertifikat och certifikat för fartyg av Trafiksäkerhetsverket. Ett fartyg ska besiktas innan det tas i bruk som finskt fartyg. Säkerhetscertifikat och certifikat för fartyg beviljas på basis av besiktningen. Besiktning krävs för att ett fartygs säkerhetscertifikat och certifikat ska vara giltiga och kunna förnyas. Bestämmelser om besiktning av fartyg och om beviljande och förnyande av säkerhetscertifikat och certifikat ingår i 6 kap. i fartygssäkerhetslagen. Enligt 35 § är syftet med besiktningen bl.a. att försäkra sig om att fartygets utrustning överensstämmer med bestämmelserna om fartygssäkerhet. I praktiken innebär detta att det säkerställs att den marina utrustningen är funktionsduglig och uppfyller tillämpliga krav. Skyldigheten i det föreslagna 4 mom. ingår således redan i fartygssäkerhetslagen. Det är ändå ändamålsenligt att föreskriva uttryckligen om skyldigheten i denna lag. Förslaget bygger på artikel 4 i utrustningsdirektivet.

5 §. Märkning för överensstämmelse. Märkning för överensstämmelse på marin utrustning är ett märke som liknar ett roder och finns beskrivet i bilaga D till utrustningsdirektivet. Märket är ett tecken på att utrustningen stämmer överens med kraven och ett synligt resultat av hela processen för bedömning av överensstämmelse i vid bemärkelse. I 1 mom. föreskrivs om tillverkarens och dess ombuds skyldighet att fästa märkning på marin utrustning som uppfyller kraven i 4 §. Genom att utrustningen förses med märkning försäkras tillverkaren eller dess ombud att

produkten överensstämmer med alla tillämpliga krav och att tillverkaren tar fullt ansvar för den. Märket avviker från den märkning för överensstämmelse som vanligen används i EU (CE-märkning). I artikel 3.3 i utrustningsdirektivet föreskrivs att enbart kraven i utrustningsdirektivet ska tillämpas på utrustning som används på det sätt som avses i direktivet. Förslaget bygger på artikel 11.1 och 11.3 i utrustningsdirektivet.

I 2 mom. förbjuds anbringande av märkning för överensstämmelse på sådan marin utrustning som inte uppfyller kraven i 4 § i förslaget. Förbudet kompletterar det föreslagna 4 § 3 mom., enligt vilket det är förbjudet att installera, anbringa eller släppa ut på marknaden sådan marin utrustning som räknas upp i bilaga A.1 till utrustningsdirektivet, om utrustningen inte uppfyller villkoren i 4 § 1 och 2 mom. i förslaget.

I 3 mom. föreskrivs om att marin utrustning ska förses med märkning för överensstämmelse. Huvudregeln är att utrustningen ska bära märkning under hela sin förväntade livslängd. Märket kan dock vid behov anbringas på annan än marin utrustning. Förslaget bygger på artikel 11.4 och 11.6 i utrustningsdirektivet.

I 4 mom. föreskrivs om att märkningen för överensstämmelse ska åtföljas av uppgifter om det anmälda organ som utfört förfarandet för bedömning av överensstämmelse. Kommissionen ger det anmälda organets identifikationssymbol. Den ger ett nummer till det anmälda organet även då organet anmäls med stöd av flera EU-rättsakter. Uppgifterna om det anmälda organet kan anbringas av antingen det anmälda organet självt, den marina utrustningens tillverkare eller dess ombud inom Europeiska unionen. Det anmälda organet svarar ändå i sista hand för att uppgifterna anbringas. Förslaget bygger på artikel 11.2 i utrustningsdirektivet och överensstämmer med ackrediterings- och marknads-kontrollbeslutet.

I 5 mom. föreskrivs om förbud mot att fästa märken som påminner om sådan märkning för överensstämmelse som avses i utrustningsdirektivet, om en utomstående kan vilseledas att tro att märket är märkning för överensstämmelse enligt utrustningsdirekti-

vet. Förslaget bygger på artikel 11.5 i utrustningsdirektivet.

6 §. Fri rörlighet för marin utrustning. I 1 mom. föreskrivs om fri rörlighet för marin utrustning. Fri rörlighet för marin utrustning som bär märkning för överensstämmelse inom Europeiska unionen är ett centralt mål i utrustningsdirektivet. Märkning för överensstämmelse som anbringats på marin utrustning skapar antagandet att utrustningen uppfyller de krav som ställs på den i internationella instrument och att den är tillverkad i enlighet med internationella provningsstandarder och förfarandet för bedömning av överensstämmelse. Andra krav får inte ställas på användningen av marin utrustning som bär märkning för överensstämmelse. Förslaget bygger på artikel 6.1 och artikel 3.3 i utrustningsdirektivet där det föreskrivs att enbart kraven i utrustningsdirektivet ska tillämpas på utrustning som används på det sätt som avses i direktivet.

I 2 mom. föreskrivs om dokumentation som ska åtfölja marin utrustning. Marin utrustning som släppts ut på marknaden ska åtföljas av bruksanvisning för installering, användning och underhåll åtminstone på finska och svenska. Dokumenten är vanligen på engelska. Det är viktigt att dokumenten översätts till finska och svenska, i synnerhet om arbetsspråket ombord på fartyget är finska eller svenska. Det är en fråga om säkerhet och om att besättningen ska förstå anvisningarna. Med att släppa ut på marknaden avses att produkten för första gången släpps ut på gemenskapsmarknaden. Språkravet överensstämmer med artikel R10 i ackrediterings- och marknadskontrollbeslutet. Enligt led 2 i artikeln ska försäkran om överensstämmelse översättas till det eller de språk som krävs av den medlemsstat där produkten släpps ut eller tillhandahålls på marknaden. Uppgifterna och anvisningarna ska motsvara den marina utrustningens egenskaper och användnings-syfte. Den som anbringar märkningen för överensstämmelse har ansvaret för att dokumenten produceras. Enligt 5 § i lagförslaget är det antingen den marina utrustningens tillverkare eller dess ombud som ansvarar för att utrustningen förses med märkning för överensstämmelse.

3 kap. Tillsyn

7 §. Tillsynsmyndigheter. Enligt 1 mom. ska Trafiksäkerhetsverket övervaka att lagen följs. Trafiksäkerhetsverket ska säkerställa att all sådan marin utrustning som nämns i bilaga A.1 till utrustningsdirektivet stämmer överens med kraven och verka som tillsynsmyndighet. Med stöd av lagen som gäller radiofrekvenser och radioutrustning (1015/2001) fungerar Kommunikationsverket som tillsynsmyndighet för annan marin utrustning än sådan som räknas upp i bilaga A.1 till utrustningsdirektivet. Kommunikationsverket säkerställer att även denna utrustning stämmer överens med kraven.

Enligt 2 mom. ska kommunikationsministeriet övervaka de anmälda organ som det har utsett.

8 §. Tillsynsmyndighetens rätt att få information och utföra kontroller. I 1 mom. föreskrivs om tillsynsmyndighetens rätt att få information. Rätten att få information utsträcker sig till den som anbringar märkningen för överensstämmelse. Trafiksäkerhetsverket och kommunikationsministeriet får således rätt att begära de uppgifter som behövs för tillsynen. Med tanke på tillsynen är det motiverat att Trafiksäkerhetsverket på ett ändamålsenligt sätt kan utnyttja sådan information som Kommunikationsverket fått t.ex. i liknande situationer eller om samma kund. Därför föreslås att tillsynsmyndigheten trots vad som föreskrivs om sekretessbelagda uppgifter ska ha rätt att få de uppgifter som behövs för tillsynen från varandra.

I 2 mom. föreskrivs om Trafiksäkerhetsverkets kontrollrätt. Verket ska i huvudsak utföra kontroller i allmänna utrymmen, men kan också ställas inför situationer där den utrustning som ska kontrolleras även finns någon annanstans än på allmän plats, t.ex. i tillverkarens eller dess ombuds kontor eller produktionsanläggning. Därför föreskrivs i lagen om Trafiksäkerhetsverkets rätt att få tillträde till ett område eller till en lokal eller annat utrymme, om detta behövs med tanke på den tillsyn som avses i denna lag, samt att där utföra kontroller och vidta andra åtgärder som tillsynen kräver. Kontrollrätten utsträcker sig inte till utrymmen som omfattas av hemfriden. Enligt grundlagsutskottets riktlinjer

täcker skyddet för hemfriden i princip in alla lokaler som används för stadigvarande boende (GrUU 16/2004 rd, GrUU 39/2005 rd).

9 §. Utlämnande av sekretessbelagda uppgifter. I paragrafen föreskrivs om anmälda organs skyldighet och Trafiksäkerhetsverkets rätt att lämna ut sekretessbelagda uppgifter. En effektiv och fungerande tillsyn förutsätter ett fungerande samarbete och utbyte av information mellan tillsynsmyndigheterna samt av de anmälda organen uppgifter som är nödvändiga för tillsynen.

Enligt *1 punkten* ska anmälda organ vara skyldiga att ge varandra uppgifter som annars är sekretessbelagda i sådana situationer då informationen är nödvändig med tanke på samarbetet.

I *2 punkten* föreskrivs om Trafiksäkerhetsverkets rätt att utan hinder av sekretessbestämmelserna lämna ut uppgifter till åklagaren, polisen och tullmyndigheten i syfte att förhindra och utreda brott.

10 §. Kontroll av marin utrustning som bär märkning för överensstämmelse. I *1 mom.* föreskrivs om Trafiksäkerhetsverkets möjlighet att på sin bekostnad kontrollera marin utrustning som inte ännu installerats eller placerats ombord på ett fartyg för att säkerställa att utrustningen fyller kraven. Det får ändå inte vara fråga om sådan bedömning som avses i förfarandet för överensstämmelse och kontrollen får inte orsaka oskäligt men för den som installerar eller placerar den marina utrustningen ombord på fartyget. Förslaget bygger på artikel 12.1 i utrustningsdirektivet. Kontroller är dyra och tidskrävande. I praktiken kommer kontroller att vara sällsynta.

I *2 mom.* föreskrivs om Trafiksäkerhetsverkets funktionsprov för marin utrustning ombord på fartyg. I praktiken görs funktionsprov som en funktionell kontroll i samband med besiktningen. Förutsättningen för provningen är att en bestämmelse om denna ingår i ett internationellt instrument. Marin utrustning som ska provas är bl.a. livräddningsutrustning. I funktionsprov har funktionella brister trots märkning för överensstämmelse påträffats hos marin utrustning som bär märkning för överensstämmelse enligt IMO:s kod för livräddningsutrustning (LSA-koden). Internationella instrument föreslås bli definierade i 2 §. Vid provning får

det inte vara fråga om en upprepning av bedömning enligt förfarandet för bedömning av överensstämmelse. Förslaget bygger på artikel 12.2 i utrustningsdirektivet.

11 §. Teknisk uppfinning. Paragrafen utgör ett undantag från lagens huvudsakliga tillämpningsområde, eftersom marin utrustning som ska anses vara en exceptionell teknisk uppfinning inte ännu finns med på listan i bilaga A.1 till utrustningsdirektivet. Det är fråga om marin utrustning som kan jämföras med den marina utrustning som finns med i bilagan.

I *1 mom.* föreskrivs om Trafiksäkerhetsverkets möjlighet att tillåta att sådan marin utrustning som inte bär märkning för överensstämmelse installeras och placeras ombord på ett fartyg. Förutsättningen är att tillverkaren av den marina utrustningen eller dess ombud för Trafiksäkerhetsverket visar att utrustningen är minst lika effektiv som motsvarande marina utrustning med märkning för överensstämmelse. Utrustningens tillverkare eller dess ombud ska lämna Trafiksäkerhetsverket minst provningsrapporterna och den tekniska dokumentationen enligt bilagan Tillägg till bilaga B till utrustningsdirektivet. Trafiksäkerhetsverket kan på tillverkarens eller dess ombuds bekostnad anlita utomstående provnings-, kontroll- eller andra tjänster för att påvisa likvärdig effektivitet. Även tillverkaren eller dess ombud kan vid behov på egen bekostnad anlita ovan nämnda tjänster. Förslaget bygger på artikel 14.1, 14.2 och 14.6 i utrustningsdirektivet.

Enligt *2 mom.* ska i enlighet med artikel 14.1 i utrustningsdirektivet föreskrivas om Trafiksäkerhetsverkets skyldighet att säkerställa att radioutrustning som ska installeras inte på ett osakligt sätt påverkar kraven på radiofrekvensspektrum. Kraven på radiofrekvensspektrum är i helhetsperspektiv marginella för radioutrustning. Ifall det föreslås att Trafiksäkerhetsverket ska godkänna radioutrustning som teknisk uppfinning, ska verket begära handräckning från Kommunikationsverket, som svarar för allokeringen av radiofrekvenser.

I *3 mom.* föreskrivs om Trafiksäkerhetsverkets skyldighet att utfärda ett certifikat för marin utrustning som ska anses vara en exceptionell teknisk uppfinning och som alltid

ska åtfölja utrustningen. Trafiksäkerhetsverket kan ta med villkor eller bestämmelser för installeringen eller placeringen av den marina utrustningen i certifikatet. Förslaget bygger på artikel 14.3 i utrustningsdirektivet.

I 4 mom. föreskrivs om Trafiksäkerhetsverkets skyldighet att underrätta Europeiska kommissionen och medlemsstaterna i EU om en åtgärd enligt 1 mom., inklusive prover, bedömningar och rapporter om förfarandet för bedömning av överensstämmelse som åtföljer marin utrustning som ska anses vara en exceptionell teknisk uppfinning och tillåts av verket. På basis av anmälan fogas den marina utrustningen till bilaga A.2 till utrustningsdirektivet i enlighet med regleringsförfarandet i artikel 18.3 i direktivet. Förslaget bygger på artikel 14.4 i utrustningsdirektivet.

12 §. Provnings av utrustning. Paragrafen utgör ett undantag från lagens huvudsakliga tillämpningsområde, eftersom experimentell marin utrustning inte ännu finns upptagen på listan i bilaga A.1 till utrustningsdirektivet. I 1 mom. föreskrivs om de förutsättningar enligt vilka Trafiksäkerhetsverket kan tillåta att marin utrustning för en kort tidsperiod installeras eller placeras ombord på ett fartyg. Fartygets säkerhet äventyras inte med anledning av att experimentell marin utrustning installeras eller placeras ombord, eftersom det ska finnas motsvarande funktionsduglig marin utrustning som bär märkning för överensstämmelse och genast kan tas i bruk ombord på fartyget. Fristen för provningen av marin utrustning ska vara tillräcklig med tanke på en ändamålsenlig provning av utrustningen. Förslaget bygger på artikel 15 i utrustningsdirektivet.

Enligt 2 mom. ska Trafiksäkerhetsverket i enlighet med artikel 14.1 i utrustningsdirektivet också kräva att radioutrustning som installeras på prov inte på ett osakligt sätt påverkar kraven på radiofrekvensspektrum. Om den marina utrustning som testas är en radiosändare, förutsätter dess användning ett radiotillstånd som Kommunikationsverket beviljar med stöd av lagen om radiofrekvenser och teleutrustningar.

13 §. Exceptionella omständigheter. I 1 mom. föreskrivs om möjligheten att i undantagsfall, i synnerhet om marin utrustning går sönder, installera eller placera marin utrust-

ning som inte är EG-typgodkänd ombord på ett fartyg. Det kan vara nödvändigt att installera eller placera marin utrustning som inte är EG-typgodkänd för att fartyget t.ex. ska kunna återvända till Finland utan oskäligt dröjsmål i fartygets trafikschema eller oskäliga kostnader. För installeringen eller placeringen av marin utrustning ställs dock villkor för den erkända organisation som godkänt den, vanligen ett klassificeringssällskap. Om villkoren för den erkända organisationen inte uppfylls, kan det i andra hand godkännas att fartygets dokument har beviljats av en medlemsstat i IMO som förbundit sig till internationella konventioner, om inte något annat följer av 2 mom. Förslaget bygger på artikel 16.1 i utrustningsdirektivet.

Enligt 2 mom. ska redaren omedelbart underrätta Trafiksäkerhetsverket om installering eller placering av marin utrustning ombord på fartyget och om motiveringarna till åtgärden. I praktiken görs anmälan genom försorg av fartygets befälhavare, redaren, ägaren eller deras ombud. Trafiksäkerhetsverket ska utan dröjsmål säkerställa att den marina utrustningen uppfyller tillämpliga krav. Säkerställandet kan kräva syn. Förslaget bygger på artikel 16.2–4 i utrustningsdirektivet. I enlighet med artikel 16.4 i utrustningsdirektivet ska Trafiksäkerhetsverket också kräva att den radioutrustning som installeras inte på ett osakligt sätt påverkar kraven på radiofrekvensspektrum.

14 §. Utländskt fartygs övergång till finsk flagg. I 1 mom. föreskrivs om Trafiksäkerhetsverkets skyldighet att kontrollera att marin utrustning i ett fartyg som överförs till finsk flagg bär märkning för överensstämmelse och att den är i ett sådant skick som förutsätts i säkerhetscertifikatet. Kontrollen görs i samband med fartygets första besiktning. Ett fartyg som seglar under utländsk flagg ska alltid besiktas innan det tas i bruk som finskt fartyg. Förslaget bygger på artikel 8.1 och 11.4 i utrustningsdirektivet. I enlighet med artikel 8.4 i utrustningsdirektivet ska Trafiksäkerhetsverket också kräva att den radioutrustning som installeras inte på ett otillbörligt sätt påverkar kraven på radiofrekvensspektrum.

Bestämmelser om överföringar mellan EU-ländernas register ingår i Europaparlamentets

och rådets förordning (EG) nr 789/2004 om överföring av lastfartyg och passagerarfartyg mellan register inom gemenskapen och om upphävande av rådets förordning (EEG) nr 613/91.

Paragrafens 2 mom. utgör ett undantag från huvudregeln i 1 mom. I momentet föreslås att Trafiksäkerhetsverket kan utfärda ett certifikat om överensstämmelse för marin utrustning som inte bär märkning för överensstämmelse, men som redaren för Trafiksäkerhetsverket visar att är likvärdig med sådan marin utrustning. Trafiksäkerhetsverket kan på tillverkarens eller dess ombuds bekostnad anlita utomstående provnings-, kontroll- eller andra tjänster för att påvisa likvärdigheten. Även tillverkaren eller dess ombud kan vid behov anlita ovan nämnda tjänster. Den marina utrustningen ska uppfylla det allmänna kravet på säkerhet i planering och tillverkning samt kraven i internationella instrument. Förslaget bygger på artikel 8.1 i utrustningsdirektivet.

I 3 mom. föreskrivs om Trafiksäkerhetsverkets skyldighet att förordna redaren att byta ut den marina utrustningen på ett fartyg som ska överföras, om utrustningen inte uppfyller villkoren i 1 och 2 mom. Den marina utrustningen ska bytas ut mot utrustning som bär märkning för överensstämmelse eller mot likvärdig marin utrustning. Förslaget bygger på artikel 8.2 i utrustningsdirektivet.

15 §. Skyldighet att anmäla farlig marin utrustning. I paragrafen föreskrivs om tillverkarens eller dess ombuds skyldighet att anmäla sådan farlig marin utrustning som de känner till och har tillverkat och åtgärder som tillverkaren vidtagit med anledning av faran. Tillverkaren av marin utrustning eller dess ombud ska dessutom vid behov samarbeta med Trafiksäkerhetsverket, t.ex. när det gäller att informera om farlig marin utrustning och lokalisera innehavare av farlig marin utrustning. Enligt 22 § i lagförslaget kan Trafiksäkerhetsverket för viss tid förbjuda att farlig marin utrustning släpps ut på marknaden eller förordna att den dras bort från marknaden eller förbjuda dess användning. De åtgärder som avses i 22 § i lagförslaget är i princip en följd av Trafiksäkerhetsverkets egen tillsynsverksamhet. Verket kan dock till följd av tillverkarens eller dess ombuds an-

mälan vidta sådana åtgärder som avses i 22 § om inte de åtgärder som tillverkaren eller dess ombud uppgett att de vidtagit för att avvärja faran är tillräckliga.

16 §. Handräckning. I paragrafen föreskrivs om polisens, tullmyndighetens och Kommunikationsverkets skyldighet att ge handräckning. Närmare bestämmelser om handräckning från polisen finns i polislagen (493/1995). Handräckning från polisen förutsätter en separat författning. Trafiksäkerhetsverket kan få handräckning från polisen vid användningen av de tvångsmedel som föreslås i lagförslaget. I tullens befogenheter ingår att ge handräckning vid import från länder utanför Europeiska ekonomiska samarbetsområdet. Kommunikationsverket kan ge handräckning t.ex. vid bedömningen av om radiofrekvensspektrum för radioutrustning uppfyller kraven.

4 kap. Anmälda organ

17 §. Utseende av ett anmält organ. Enligt 1 mom. ska kommunikationsministeriet på ansökan utse ett sådant anmält organ som avses i utrustningsdirektivet. Ministeriet ska i enlighet med artikel 9 i utrustningsdirektivet samt ackrediterings- och marknadskontrollbeslutet med hjälp av det elektroniska anmälningsverktyg som förvaltas av kommissionen se till att underrätta kommissionen och övriga medlemsstater om vilket organ det har utsett. Förslaget ändrar inte nuvarande praxis. Enligt gällande nationella förordning utses det anmälda organet av statsrådet. Enligt ackrediterings- och marknadskontrollbeslutet ska ansökan åtföljas av en beskrivning av de bedömningar av överensstämmelse, den eller de moduler för bedömning av överensstämmelse och den eller de produkter som organet anser sig ha kompetens för.

Enligt 2 mom. ska det anmälda organets kompetensområde anges i beslutet om att utse organet. I beslutet ska bl.a. definieras vilka bedömningar av överensstämmelse som det anmälda organet utför. Förfarandet för bedömning av överensstämmelse föreslås bli definierat i 2 § i lagförslaget. I beslutet fastställs arrangemangen för tillsyn över organet. Ett sådant fastställande av tillsynsarrangemangen kan t.ex. vara att skriva in de uppgif-

ter i anslutning till tillsynen över verken som nämns i 18 § i lagförslaget. Till beslutet kan vid behov fogas även andra krav, villkor eller begränsningar som är nödvändiga för ett behörigt utförande av anmälda organs uppgifter.

I regel ska kommunikationsministeriet godkänna det anmälda organet, om förutsättningarna för godkännande uppfylls. Ministeriet kan dock använda prövning i första hand genom att ställa olika krav, begränsningar eller villkor i sitt beslut. Dessa kan närmast vara hänvisningar till bestämmelser som ska tillämpas på anmälda organ och till principer som fastställts i Europeiska unionens officiella handlingar eller anvisningar. Finland svarar i förhållande till EU för att de anmälda organ som godkänts av Finland uppfyller kraven. I egenskap av godkännande instans ska kommunikationsministeriet mångsidigt kunna bedöma det anmälda organets förutsättningar dock i enlighet med de allmänna principerna för god förvaltning. I regel utses det anmälda organet tills vidare.

18 §. Förutsättningarna för utseende av ett anmält organ. I 1 mom. anges vilka förutsättningar ett anmält organ ska uppfylla. Listan bygger i princip på minimikraven på anmälda organ i bilaga C till utrustningsdirektivet. Det organ som anmälts i stället för standardserie EN-45000 som nämns i bilaga C till direktivet ska uppfylla kraven i standardserien ISO/IEC 17000. Standardserien ISO/IEC 17000 har i ackrediteringen ersatt serien EN-45000. I standardserien ISO/IEC 17000 anges kvalitetskraven på förfaranden för bedömning av överensstämmelse som tillämpas av anmälda organ. Detta motsvarar den nuvarande trenden och den praxis enligt vilken ackrediteringar görs i enlighet med de standarder som är i kraft just då. I propositionen har man dock beaktat de krav på anmälda organ som ingår i artikel R17 i ackrediterings- och marknadskontrollbeslutet. Enligt beslutet ska organet vara inrättat i enlighet med nationell lagstiftning och vara en juridisk person. Ett minimikrav i utrustningsdirektivet är att organet ska vara etablerat inom EU. För att möjliggöra en effektiv tillsyn är det emellertid viktigt att finsk lag tillämpas på anmälda organ som utsetts av Finland. Beslutet förutsätter dessutom att de anmälda

organen har en ansvarsförsäkring eller något annat tillräckligt arrangemang. Annat tillräckligt arrangemang hänvisar till ett förfarande där staten svarar för situationen i enlighet med nationell lagstiftning.

I EU-lagstiftningen betonas organens oberoende och tillräckliga sakkunskap. Med oberoende avses både ekonomiskt och funktionellt oberoende. Därför krävs av organen att de till sitt förfogande har tillräcklig yrkeskunnig personal, vars oberoende har säkerställts i fråga om organets uppgifter, samt de anordningar, redskap och system som verksamheten förutsätter.

Enligt 2 mom. ska det anmälda organet genom ackreditering visa att det uppfyller förutsättningarna enligt 1 mom. Ackrediteringen ska fogas redan till ansökan om utseende. Enligt gällande förordning om marin utrustning konstaterar Mätteknikcentralens ackrediteringsenhet (FINAS) organets kompetens innan det utses. I praktiken har ett utlåtande från Mätteknikcentralens ackrediteringsenhet begärts i samband med behandlingen av ansökan.

Enligt 3 mom. ska det anmälda organet underrätta både kommunikationsministeriet och Mätteknikcentralens ackrediteringsenhet om sådana förändringar som kan påverka uppfyllandet av förutsättningarna för godkännande. På så vis kan man övervaka att det anmälda organet uppfyller de tillämpliga kraven under hela sin verksamhet. Det är viktigt att uppgifter om förändringar lämnas till Mätteknikcentralens ackrediteringsenhet med tanke på den granskningsplikt som föreslås i 5 mom. Även återkallande av ackreditering ska anmälas till kommunikationsministeriet.

Enligt 4 mom. ska Mätteknikcentralens ackrediteringsenhet i enlighet med ackrediteringsförfarandena bedöma att det anmälda organet uppfyller tillämpliga krav. Det får gå högst två år mellan ackrediteringsorganens regelbundna bedömningar. I praktiken gör Mätteknikcentralens ackrediteringsenhet regelbundna bedömningar med 1–1,5 års mellanrum. Detta är i linje med artikel 9.2 i utrustningsdirektivet, enligt vilken bedömningen ska göras minst vartannat år. Det anmälda organet ska lämna alla behövliga uppgifter till centralen för kontroll.

Enligt 5 mom. ska det anmälda organet årligen lämna kommunikationsministeriet en redogörelse för den verksamhet som avses i denna lag och dess resultat. Uppgifterna behövs för att tillsynen ska kunna verkställas.

19 §. Det anmälda organets uppgifter. Enligt 1 mom. ska anmälda organ utföra de uppgifter som anknyter till bedömning av överensstämmelse med kraven och verifiering i fråga om den marina utrustning som omfattas av denna lags tillämpningsområde och därigenom säkerställa att utrustningen uppfyller kraven på den enligt denna lag.

Enligt 2 mom. kan det anmälda organet vid behov till sin hjälp utnyttja utomstående tjänsteleverantörer. Förutsättningen är dock att de utomstående tjänsteleverantörerna uppfyller kraven på anmälda organ i 18 § i lagförslaget. Det anmälda organet har helhetsansvaret för bedömningen av överensstämmelse. Det anmälda organet ska i enlighet med ackrediterings- och marknadskontrollbeslutet underrätta kommunikationsministeriet och Mätteknikcentralens ackrediteringsenhet om att det anlitat en utomstående tjänsteleverantör i syfte att möjliggöra övervakning.

20 §. Utförande av det anmälda organets uppgifter. Ett anmält organ ska i sin verksamhet följa god granskningssed. Enligt 1 mom. ska ett anmält organ när det utför sina uppgifter beakta de bestämmelser, rekommendationer, anvisningar och standarder som gäller objektet. Det anmälda organet ska också följa deras utveckling. Detta är viktigt för att de anmälda organens metoder och verksamhet ska kunna göras enhetliga.

I 2 mom. föreskrivs om att det anmälda organet ska samarbeta med övriga organ. Detta är särskilt viktigt för att säkerställa att de anmälda organ som utsetts i EU:s medlemsländer har en enhetlig verksamhet.

Organets uppgifter för bedömning av överensstämmelse med kraven ska med stöd av 3 mom. betraktas som offentliga förvaltningsuppgifter enligt 124 § i grundlagen. Tillämpliga blir då lagen om offentlighet i myndigheternas verksamhet, personuppgiftslagen, lagen om elektronisk kommunikation i förvaltningsärenden, förvaltningslagen och språklagen. I momentet föreskrivs dessutom om tjänsteansvaret för det anmälda organets personal. Tjänsteansvaret anses allmänt in-

nehålla både straffrättsligt och skadeståndsrättsligt ansvar. I 40 kap. i strafflagen föreskrivs om tjänstebrott och i kapitlets 11 § 5 mom. definieras vad som avses med en person som utövar offentlig makt.

5 kap. Förbud och begränsningar

21 §. Avhjälpan av brister. I paragrafen föreskrivs om Trafiksäkerhetsverkets möjlighet att ålägga tillverkaren av marin utrustning eller dess ombud att korrigera brister som uppdragats i marin utrustning eller felaktiga uppgifter som getts om den. Trafiksäkerhetsverket kan förena förordnandet med ett administrativt tvångsmedel enligt 26 § i lagförslaget. Utrustningsdirektivet innehåller inga motsvarande marknadskontrollmedel. Förslaget överensstämmer med artikel R31.1 i ackrediterings- och marknadskontrollbeslutet. Med tanke på tillverkarens rättsskydd är det motiverat att ge tillverkaren möjlighet att avhjälpa brister innan medel för marknads kontroll med allvarliga följder tillgrips.

22 §. Farlig marin utrustning. I 1 mom. föreskrivs om Trafiksäkerhetsverkets skyldighet att vidta temporära åtgärder för att förhindra användningen av marin utrustning som bär märkning för överensstämmelse eller dra bort den från marknaden eller förhindra att den släpps ut på marknaden, om Trafiksäkerhetsverket konstaterar att utrustningen kan orsaka fara. Förslaget bygger på artikel 13.1 i utrustningsdirektivet. Trafiksäkerhetsverket kan gå in för att konstatera risken för fara t.ex. i samband med den kontroll eller det funktionsprov som föreslås i 10 §. Med att släppa ut på marknaden avses att produkten för första gången släpps ut på EU-marknaden. Med att dra bort utrustningen från marknaden avses alla åtgärder vars syfte är att förhindra att en produkt i leveranskedjan släpps ut på marknaden. Åtgärderna gäller huvudsakligen finska tillverkare av marin utrustning.

Enligt 2 mom. ska den som har fått ett beslut om förbud som avses i 1 mom. inom en viss tid lämna Trafiksäkerhetsverket en utredning om hur beslutet verkställts. Trafiksäkerhetsverket kan förena ett förbudsbeslut med tvångsmedel enligt 26 § i lagförslaget.

Trafiksäkerhetsverket ska enligt 3 *mom.* omedelbart underrätta Europeiska kommissionen och medlemsstaterna i EU samt behörigt anmält organ om sina åtgärder och ange motiven till dem. Enligt artikel 13.1 i utrustningsdirektivet kan avvikelser bero på 1) att den marina utrustningen inte uppfyller kraven enligt artikel 5.1 i direktivet, 2) att utrustningens överensstämmelse med kraven inte verifierats i enlighet med artikel 5.2, 3) att de provningsstandarder som avses i artikel 5.1 och 5.2 har tillämpats felaktigt, eller 4) att det finns brister i själva provningsstandarderna. Kommissionen hör parterna så fort som möjligt efter att ha erhållit informationen. Kommissionen meddelar omedelbart om den konstaterar att åtgärderna är befogade. Om beslutet är motiverat med att provningsstandarderna är bristfälliga, överför kommissionen sedan den hört parterna beslutet till COSS, om Trafiksäkerhetsverket har för avsikt att hålla beslutet i kraft, och inleder det regleringsförfarande som avses i artikel 18.2 i direktivet.

23 §. Reparation, byte eller hävande av köp av marin utrustning. Enligt paragrafen kan Trafiksäkerhetsverket i samband med det förbudsbeslut som föreslås i 22 § förordna om att den marina utrustningen ska repareras, bytas ut eller att köpet ska hävas. Utrustningsdirektivet innehåller inga motsvarande medel för marknads kontroll. Syftet med bestämmelsen är att avvärja skaderisker och trygga innehavarens rättsliga ställning. Tillverkaren av den marina utrustningen eller dess ombud kan åläggas att reparera utrustningen, så att en olägenhet som beror på ett fel eller en brist i konstruktionen av utrustningen eller på felaktiga eller bristfälliga uppgifter undanröjs. Tillverkaren eller dess ombud kan åläggas att återta marin utrustning som i normala eller förväntade användningsförhållanden kan ge upphov till fara, samt i stället för den släppa ut en likadan eller liknande marin utrustning som inte på motsvarande sätt är farlig. Ett tredje alternativt rättsskyddsmedel är att häva köpet.

24 §. Skyldighet att informera om förbud och ålägganden. I paragrafen föreskrivs om Trafiksäkerhetsverkets rätt att förelägga tillverkaren av marin utrustning eller dess ombud att på lämpligt sätt informera om ett för-

bud eller ett åläggande som meddelats stöd av 21 eller 22 §. Informationen ska ges på det sätt, i den omfattning och inom den tid som Trafiksäkerhetsverket bestämmer.

25 §. Att återkalla utseende av ett anmält organ. I 1 *mom.* föreskrivs om att återkalla utseendet av ett anmält organ. Kommunikationsministeriet ska återkalla beslutet att utse ett organ, om det anmälda organet inte uppfyller villkoren för det eller det förekommer allvarliga brister i dess verksamhet. Innan utseendet återkallas ska ministeriet ge organet en tillräcklig tidsfrist för att rätta till saken.

Enligt 2 *mom.* ska kommunikationsministeriet underrätta Europeiska kommissionen och medlemsländerna i EU om att beslutet att utse det anmälda organet har återkallats. Förslaget bygger på artikel 9.3 i utrustningsdirektivet.

6 kap. Tvångsmedel och påföljder

26 §. Administrativa tvångsmedel. I 1 *mom.* föreskrivs om Trafiksäkerhetsverkets möjlighet att förena ett förbud eller ett åläggande med vite eller hot om tvångsutförande eller avbrytande på det sätt som föreskrivs i viteslagen. I syfte att säkerställa en effektiv marknads kontroll är det motiverat att tillsynsmyndigheten har tillgång till trovärdiga och effektiva metoder att ingripa i felaktig verksamhet och verksamhet som äventyrar fartygssäkerheten. Trafiksäkerhetsverkets möjlighet att förelägga vite ingår också i lagen om säkerhet och utsläppskrav i fråga om vissa fritidsbåtar, som innehåller bestämmelser om marknads tillsyn av utrustningen i vissa fritidsbåtar.

Tillsynsmyndigheten ska höra den saken gällande innan viteslagen tillämpas. Målet i myndighetens beslut är också att uppskatta kostnaderna på förhand för att de inte ska komma som en överraskning för parten.

I 2 *mom.* föreskrivs om tillsynsmyndighetens skyldighet att underrätta Europeiska kommissionen och medlemsstaterna i EU om sina åtgärder. Förslaget bygger på artikel 13.3, enligt vilken medlemsstaten ska rapportera åtgärder som vidtagits mot den som anbringat märkningen för överensstämmelse.

27 §. Brott mot bestämmelserna om marin utrustning. Utrustningsdirektivet innehåller

inga särskilda bestämmelser om vilka sanktioner medlemsstaterna ska vidta mot den som handlat i strid med skyldigheterna i direktivet. I artikel 13.3 konstateras endast att medlemsstaterna ska vidta lämpliga åtgärder mot dem som anbringat märkningen för överensstämmelse, om den marina utrustningen inte uppfyller kraven. I artikel R12 i ackrediterings- och marknadskontrollbeslutet förutsätts att en medlemsstat vidtar lämpliga åtgärder i händelse av otillbörlig användning av märkningen för överensstämmelse. Medlemsstaterna ska också fastställa sanktioner för överträdelser, inklusive straffrättsliga sanktioner för allvarliga överträdelser. Dessa sanktioner ska stå i proportion till överträdelserna och effektivt avskräcka från otillbörlig användning.

I paragrafen föreskrivs om överträdelse av vissa bestämmelser om marin utrustning. Trafiksäkerhetsverket avser att använda administrativa tvångsmedel som primärt och huvudsakligt medel att ingripa i situationer där den författning som verket övervakar överträds. De straffbestämmelser om föreslås i 1 mom. gäller situationer där marin utrustning som inte uppfyller tillämpliga krav installeras eller anbringas ombord på ett fartyg eller släpps ut på marknaden, märkning för överensstämmelse fästs på sådan marin utrustning som inte uppfyller tillämpliga krav eller marin utrustning förses med vilseledande märkning för överensstämmelse. Bestämmelserna ska gälla situationer där de förbud eller begränsningar som myndigheterna har att tillgå eller de skyldigheter som Trafiksäkerhetsverket ställer inte anses vara tillräckliga eller behöriga. Dessutom föreslås det vara straffbart, om tillverkaren eller dess ombud låter bli att anmäla farlig marin utrustning till Trafiksäkerhetsverket. Påföljden är böter, om inte ett strängare straff föreskrivs för gärningen någon annanstans i lag. Enligt 20 kap. 1 § i sjölagen kan en redare dömas till böter eller till fängelse i högst ett år för underlåtenhet att se till att fartyget är sjövärdigt.

Vissa gärningar som föreslås bli straffbara (t.ex. att anbringa märkning för överensstämmelse) är sådana att både en inhemsk tillverkare av marin utrustning eller dess ombud och även ett utländskt bolag eller dess

ombud kan göra sig skyldig till dem. Bestämmelser om tillämpningsområdet för finsk straffrätt, dvs. tillämpningen av den föreslagna straffbestämmelsen, finns i 1 kap. i strafflagen. Enligt det kan finska straffbestämmelser tillämpas på brott som begåtts utomlands endast om gärningen har en sådan koppling till Finland som avses i 1 kap. eller den annars uppfyller kriterierna i kapitlets bestämmelser.

De förbud och föreskrifter som meddelas av Trafiksäkerhetsverket är till innehållet individualiserade, skarpt avgränsade och motiverade. I besluten förklaras så detaljerat som möjligt vilka krav som ställs på aktören och produkten i lagstiftningen och vilka brister eller försummelser som konstaterats i produkten eller aktörens verksamhet. Till ett förbudsbeslut fogas relevanta handlingar, som t.ex. utförda provningar. Den som får ett förbudsbeslut kan således i princip i samband med ett förbud eller ett förordnande få information om vilken brist eller försummelse som lett till att Trafiksäkerhetsverket utfärdat det aktuella beslutet. Förutsättningen för straffbarheten är att det vid förbrytelser är fråga om uppsåt eller grov oaktsamhet.

Enligt 26 § i förslaget kan tillsynsmyndigheten förena ett förbud eller åläggande med vite eller hot om tvångsutförande eller avbrytande på det sätt som föreskrivs i viteslagen. Endast fysiska personer kan dömas till ett straffrättsligt straff (med undantag för juridiska personers straffansvar), medan åter vite kan föreläggas även juridiska personer. För att två straff i praktiken inte ska dömas ut för samma förseelse, föreslås i 2 mom. en bestämmelse om att gärningsmannen i situationer där det är fråga om brott mot ett förbud som förenats med vite kan lämnas obestraftad för samma gärning. Jämförbara påföljdsbestämmelser ingår även i lagen om säkerhet och utsläppskrav i fråga om vissa fritidsbåtar.

7 kap. Överklagande

28 §. Överklagande av ministeriets och tillsynsmyndighetens beslut. I paragrafen föreskrivs om möjligheten att överklaga ett beslut som fattats av ministeriet och tillsynsmyndigheten. Ändring söks genom besvär hos förvaltningsdomstolen enligt vad som före-

skrivs i förvaltningsprocesslagen (586/1996). Enligt 7 § i förvaltningsprocesslagen får besvär över beslut av ministerier anföras hos högsta förvaltningsdomstolen. En processarbetsgrupp som tillsatts av justitieministeriet har i sitt betänkande (4/2011) föreslagit att sökande av ändring i förvaltningsbeslut av ministerier ska styras till förvaltningsdomstolarna.

Med avvikelse från förvaltningsprocesslagen måste beslutet dock trots överklagande följas, om inte besvärmyndigheten bestämmer något annat. Bestämmelsen är motiverad, eftersom ett förbudsbeslut endast ges av motiverad anledning, t.ex. i situationer där den marina utrustningen antingen inte uppfyller kraven eller är farlig för användaren, miljön eller fartygssäkerheten. I sådana situationer är det förenligt med det allmänna intresset att förbudet verkställs fullt ut i ett så tidigt skede som möjligt. Rättsskyddet för den som är föremål för förbudsbeslutet har tryggats genom att besvärmyndigheten alltid också kan bestämma något annat.

29 §. Överklagande av de anmälda organens beslut. Förverkligande av rättsskyddet i 124 § i grundlagen förutsätter att anmälda organs beslut kan omprövas. I paragrafen föreskrivs om möjligheten att överklaga beslut som anmälda organ fattat med stöd av denna lag och som är utövande av offentlig makt och gäller någons rätt, fördel eller skyldighet.

I 1 mom. föreskrivs om omprövningsförfarandet som det första skedet i överklagande. Beslut som fattats av anmälda organ får omprövas enligt vad som föreskrivs i 7 a kap. i förvaltningslagen (434/2003) som gäller omprövningsförfarandet. Det är ändamålsenligt att förfarandet i förvaltningslagen följs som förfarande i fråga om begäran om omprövning även därför att ett anmält organ följer förvaltningslagen i sin verksamhet. Till beslutet ska fogas anvisningar om hur man begär omprövning.

I 2 mom. föreskrivs om överklagande av beslut i ett omprövningsförfarande. Beslutet får överklagas på det sätt som föreskrivs i förvaltningsprocesslagen (586/1996). Besvärsvägen är således densamma efter omprövning som i fråga om Trafiksäkerhetsverkets beslut.

8 kap. Särskilda bestämmelser

30 §. Närmare bestämmelser. I paragrafen föreskrivs om meddelande av närmare bestämmelser för genomförandet av utrustningsdirektivet. Genom en föreskrift av Trafiksäkerhetsverket kan närmare bestämmelser meddelas om sådan utrustning som ingår i bilaga A.1 till utrustningsdirektivet. Det blir i synnerhet fråga om tekniska ändringar som genom kommissionens direktiv görs i bilaga A.1. Överenskommelse om ändringar i bilagan träffas i ett kommittéförfarande i COSS-kommittén. Europeiska kommissionens direktiv inbegriper en skyldighet att anmäla det nationella genomförandet av bilaga A.1. För närvarande har ändringarna i bilaga A.1 satts i kraft som ändringar av förordningen om marin utrustning. I fortsättningen sätts ändringarna i kraft genom Trafiksäkerhetsverkets föreskrifter.

31 §. Avgifter. I paragrafen föreskrivs om avgifter för tillsyn. Ansvarig för avgifter som orsakas av åtgärder som nämns i 11 § 1 och 2 mom. samt i 12 § 1 och 2 mom. i lagförslaget är antingen tillverkaren av den marina utrustningen eller dess ombud eller redaren beroende på vem som ansöker. Ansvarig för avgifter som orsakas av de åtgärder som nämns i 13 § 2 mom. och 14 § 2 mom. i lagförslaget är redaren.

För offentligrättsliga avgifter enligt självkostnadsvärde föreskrivs i 3 § i kommunikationsministeriets förordning om Trafiksäkerhetsverkets avgiftsbelagda prestationer (1185/2010). Timdebiteringen under tjänstetid för inspektioner som med stöd av förordningen om marin utrustning (925/1998) görs på fartyg i internationell fart är 322 euro för den första påbörjade arbetstimmen och därefter 161 euro för varje därefter påbörjad halv arbetstimme. Motsvarande avgifter för inspektion utom tjänstetid är 484 euro och 242 euro. Författningshänvisningen i förordningen om avgiftsbelagda prestationer ska uppdateras. Den marina utrustningen ombord på finska fartyg och dess funktion granskas vanligen i samband med besiktningen av fartyget. Då ingår kostnaderna i besiktningkostnaderna. Trafiksäkerhetsverket har inte på grundval av gällande förordning om marin

utrustning utöver besiktning gjort sådana inspektioner som avses i denna lag.

9 kap. Ikraftträdande och övergångsbestämmelser

32 §. Ikraftträdande. I 1 mom. föreslås lagen träda i kraft den 1 januari 2012.

I 2 mom. 1 punkten föreslås att förordningen om marin utrustning (925/1998) upphävs. Enligt ikraftträdandebestämmelsen i lagen om ändring av sjölagen (1688/2009) upphävs förordningen om marin utrustning den 31 december 2011. Därigenom hade det inte varit nödvändigt att särskilt upphäva förordningen. Propositionen innehåller emellertid ett förslag till ändring av ikraftträdandebestämmelsen så att tidsfristen för förnyande av förordningarna förlängs med ett år. Därför bör förordningen om marin utrustning upphävas genom den föreslagna lagen om marin utrustning. I momentets 2 punkt föreslås 13 kap. 11 § 3 mom. 2 punkten i miljöskyddslagen för sjöfarten (1672/2009) där det konstateras att förordningen om marin utrustning förblir i kraft tills vidare, bli upphävd.

33 §. Övergångsbestämmelser. VTT Expert Services är tills vidare det enda anmälda organ enligt utrustningsdirektivet som utsetts med stöd av kommunikationsministeriets förordning om marin utrustning (925/1998). Enligt paragrafen förblir utseende av anmälda organ i kraft tills vidare. Kommunikationsministeriet kontrollerar tillsammans med de anmälda organen att utseendet uppfyller kriterierna i denna lag.

1.2 Lagen om tillsyn över fartygssäkerheten

2 §. Definitioner. Hänvisningen till klassificeringssällskapsdirektivet i punkt 18 föreslås bli ändrad till en hänvisning till Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 391/2009 om gemensamma regler och standarder för organisationer som utför inspektioner och utövar tillsyn av fartyg. EU-lagstiftningen om klassificeringssällskap reformerades 2009. Bestämmelserna i Europaparlamentets och rådets direktiv 94/57 EG, som antogs 1994, ingår för närvarande i direktiv 2009/15/EG och ovan nämnda förord-

ning nr 391/2009. Förordningen innehåller bestämmelser om kommissionens erkännande av klassificeringssällskap, minimikriterier för erkända klassificeringssällskap, upphävande eller återkallande av erkännande, tillsyn över erkända klassificeringssällskap, kommissionens och medlemsstaternas rätt att få information och erkända klassificeringssällskaps skyldighet att lämna information och att samarbeta. Direktivet som gäller klassificeringssällskap innehåller främst bestämmelser om samarbetsförhållandet mellan klassificeringssällskapet och den medlemsstat som bemyndigat sällskapet. Med avseende på lagen om tillsyn över fartygssäkerheten är förordningen viktigare än direktivet, eftersom det i vissa situationer förutsätts av tredje land att fartyg som seglar under dess flagg har föreskrivna certifikat och klasscertifikat som utfärdats av ett klassificeringssällskap som erkänts i enlighet med klassificeringssällskapsförordningen. Till detta ansluter sig de ändringar som föreslås i punkt 19 och i 14 e §.

Den definition på erkänd organisation som ingår i punkt 19 föreslås bli ändrad så att den motsvarar definitionen i Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/16/EG om hamnstatskontroll (det s.k. PSC-direktivet). Det är nödvändigt med en hänvisning till klassificeringssällskap på allmän nivå i stället för till sällskap som erkänts i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning nr 391/2009 som gäller klassificeringssällskap. Detta därför att avsikten är att på ett visst ställe i lag på det sätt som krävs i PSC-direktivet uttryckligen hänvisa till sällskap som erkänts i enlighet med förordningen när det gäller fartyg som seglar under tredje lands flagg. Vanligen är klassificeringssällskap som bemyndigats av tredje land inte erkända i enlighet med EU:s förordning. Förslaget hänför sig till den ändring som föreslås i 14 e §. I Finland kan Trafiksäkerhetsverket med stöd av lagen om fartygs tekniska säkerhet och säker drift av fartyg (1686/2009, ändring 910/2011) bemyndiga erkända sällskap att utföra besiktningar för sin räkning. Direktivet och förordningen om klassificeringssällskapet definieras i lagen om fartygs tekniska säkerhet och säker drift av fartyg. För närvarande har Trafiksäkerhetsverket ett avtal med

sju godkända sällskap som alla omfattas av tillämpningsområdet för förordning nr 391/2009.

3 §. Övrig lagstiftning. Paragrafen innehåller informativa hänvisningar till annan lagstiftning av betydelse för tillämpningen av lagen om tillsyn över fartygssäkerheten. I 5 mom. hänvisas till den föreslagna lagen om marin utrustning.

14 e §. Tredje förbudet mot tillträde till hamn. Paragrafens 2 mom. 2 punkt föreslås bli preciserad så att det i stället för erkänd organisation hänvisas till Europaparlamentets och rådets förordning om klassificeringssällskap nr 391/2009. Förslaget baserar sig på direktiv 2009/16/EG om hamnstatskontroll (det s.k. PSC-direktivet), enligt vilket förutsättningen för upphävande av tillträdesförbud i hamnar för fartyg som seglar under tredje lands flagg bl.a. är att fartygets certifikat och klasscertifikat har beviljats av ett sällskap som erkänts i enlighet med EU:s förordning nr 391/2009 om klassificeringssällskap.

Lagens ikraftträdande

Lagen avses träda i kraft den 1 januari 2012.

1.3 Lagen om fartygs tekniska säkerhet och säker drift av fartyg

4 §. Hänvisningar till annan lagstiftning. Paragrafen innehåller informativa hänvisningar till annan lagstiftning av betydelse för tillämpningen av lagen om tillsyn över fartygssäkerheten. I 8 mom. hänvisas till den föreslagna lagen om marin utrustning.

Lagens ikraftträdande

Lagen avses träda i kraft den 1 januari 2012.

1.4 Lag om radiofrekvenser och teleutrustningar

24 §. Krav som gäller särskilda radioanläggningar och teleterminalutrustningar. I förslaget till lag om marin utrustning hör sä-

kerställandet av överensstämmelse med kraven och marknadstillsynen över sådan marin utrustning som räknas upp i bilaga A.1 till utrustningsdirektivet till Trafiksäkerhetsverket. Enligt 30 § i lagförslaget kan Trafiksäkerhetsverket meddela närmare föreskrifter om sådan marin utrustning som ingår i bilaga A.1 till utrustningsdirektivet. Enligt gällande 24 § 1 mom. 2 punkten i lagen om radiofrekvenser och teleutrustningar (1015/2001) gäller säkerställandet av överensstämmelse inte radioanläggningar som betraktas som utrustning ombord på fartyg. Till punkten föreslås bli fogat en hänvisning till den föreslagna lagen om marin utrustning.

Enligt gällande 2 mom. kan Kommunikationsverket meddela föreskrifter även om egenskaperna och den tekniska konstruktionen hos radioanläggningar och teleterminalutrustning samt om förfarandet för säkerställande av anläggningarnas och utrustningens överensstämmelse och om märkningarna på dem. För tydlighetens skull och för att undvika överlappning föreslås att 24 § 2 mom. i lagen om radiofrekvenser och teleutrustningar ändras så att det inte gäller radioutrustning, vars överensstämmelse säkerställs som marin utrustning. På sådana typer av radioutrustning som blir utanför tillämpningsområdet för lagen om marin utrustning och som ingår i bilaga A.2 till utrustningsdirektivet tillämpas fortfarande 20–22 § i lagen om radiofrekvenser och teleutrustningar. I 20 och 21 § föreskrivs om Kommunikationsverkets behörighet att meddela föreskrifter.

Lagens ikraftträdande

Lagen avses träda i kraft den 1 januari 2012.

1.5 Ändring av ikraftträdandebestämelsen i lagen om ändring av sjölagen

Lagen om ändring av sjölagen (1688/2009) trädde i kraft den 1 januari 2010. Lagändringen hänförde sig till en större reform av lagstiftningen om fartygssäkerhet.

Enligt 2 mom. i ikraftträdelsebestämelsen i lagen om ändring av sjölagen fortsätter de

förordningar som utfärdats med stöd av bestämmelser som gällde vid lagens ikraftträdande att gälla, dock inte förordningen om hyresbåtars säkerhet (438/1983), förordningen om säkerhetsledningssystem för redare och ledningsarrangemang för säker drift av fartyg (66/1996) och förordningen om fartygsbemanning, besättningens behörighet och vakthållning (1256/1997), jämte ändringar, och Sjöfartsverkets föreskrifter till den del de inte står i strid med lagen om fartygs tekniska säkerhet och säker drift av fartyg (1686/2009) eller med lagen om fartygspersonal och säkerhetsorganisation för fartyg (1687/2009). Förordningarna och föreskrifterna ska dock revideras inom två år efter dessa lagars ikraftträdande dvs. senast den 31 december 2011.

Lagen om fartygs tekniska säkerhet och säker drift av fartyg innehåller bemyndiganden för Trafiksäkerhetsverket att meddela föreskrifter om tekniska säkerhetskrav för fartyg. Den viktigaste av dessa ingår i fartygssäkerhetslagens 23 §. Trafiksäkerhetsverket kan meddela närmare tekniska föreskrifter för uppfyllande av de allmänna säkerhetskraven och för säkerställande av en tillräcklig nivå med hänsyn till fartygssäkerheten för andra än i lagens 2 och 3 kap. och 21 och 22 § avsedda fartyg. Trafiksäkerhetsverket kan meddela föreskrifter bl.a. om fartygs konstruktion och utrustning.

Trafiksäkerhetsverket har under beredning mer än tjugo föreskrifter som ska meddelas med stöd av fartygssäkerhetslagen. Nio av dem ska enligt revideringsskyldigheten i ikraftträdelsebestämmelsen i lagen om ändring av sjölagen meddelas före utgången av år 2011. Stater som är medlemmar i Europeiska unionen ska enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 98/34/EG om ett informationsförfarande beträffande tekniska standarder och föreskrifter tillstålla kommissionen sina förslag till tekniska föreskrifter och uppskjuta föreskrifternas ikraftträdande med tre till sex månader beroende på kommissionens åtgärder. Det stora antalet föreskrifter under beredning och det informationskrav som följer av direktivet leder till att Trafiksäkerhetsverket inte med säkerhet kan sätta i kraft alla nämnda föreskrifter före utgången av år 2011.

Den internationella konventionen om normer för sjöfolks utbildning, certifiering och vakthållning (FördrS 22/1984 STCW-konventionen) ändrades vid en partskonferens i Manila 2010. Genomförandet av ändringarna i konventionen förutsätter ändringar bland annat i lagen om fartygspersonal och säkerhetsorganisation för fartyg samt statsrådets förordning om fartygs bemanning och fartygspersonalens behörighet (1797/2009). Avsikten är att överlämna en proposition till Riksdagen i början av år 2012.

Trafiksäkerhetsverket utfärdar omkring åtta olika behörighetsbrev, specialbehörigheter och kompetensbevis. Antalet behörighetsbrev och specialbehörigheter som gäller tills vidare är ungefär 30 000. Därtill förutsätter ikraftträdandebestämmelsen i lagen om ändring av sjölagen i sin gällande lydelse att flera tusen bemanningscertifikat som gäller tills vidare förnyas.

Ovan anförda omständigheter gör att det inte är ändamålsenligt att förnya bemanningscertifikaten, behörighetsbrev eller specialbehörigheterna enligt den tidtabell som anges i ikraftträdelsebestämmelsen i lagen om ändring av sjölagen, emedan en del av dem som innehar behörighetsbrev som gäller tills vidare skulle bli tvungna att till följd av de ändringar i lagstiftningen som ändringarna i STCW-konventionen medför förnya sitt behörighetsbrev två gånger inom en kort tid.

Med hänvisning till det ovan anförda föreslås det i propositionen att ikraftträdandebestämmelsen i 2 mom. i lagen om ändring av sjölagen ändras så att tidsfristen för revidering av förordningar och föreskrifter förlängs med ett år dvs. till den 31 december 2012. Dessutom föreslås att ikraftträdandebestämmelsen i 3 mom. i lagen om ändring av sjölagen ändras så att bestämmelsen begränsas att gälla andra handlingar som gäller tills vidare än bemanningscertifikaten, behörighetsbrev och specialbehörigheterna.

Lagens ikraftträdande

Lagen avses träda i kraft den 1 januari 2012.

2 Närmare bestämmelser

I den föreslagna lagen om marin utrustning föreslås att genom en föreskrift av Trafiksäkerhetsverket kan närmare bestämmelser meddelas om sådan utrustning som ingår i bilaga A.1 till utrustningsdirektivet. Det blir i synnerhet fråga om ändringar som genom kommissionens direktiv görs i bilaga A.1. Överenskommelse om ändringar i bilagan träffas i ett kommittéförfarande i COSS-kommittén. Europeiska kommissionens direktiv innehåller en skyldighet att anmäla verkställigheten av ändringar. I nuläget har ändringar i bilaga A.1 satts i kraft som statsrådets förordningar som ändrar förordningen om marin utrustning. I fortsättningen kan ändringar i bilaga A.1 utfärdas som föreskrifter av Trafiksäkerhetsverket.

3 Ikraftträdande

Lagen om marin utrustning och de övriga föreslagna lagarna föreslås träda i kraft den 1 januari 2012.

4 Samband med grundlagen och lagstiftningsordning

Grundlagen förutsätter att bestämmelser om grunderna för individens rättigheter och skyldigheter föreskrivs i lag. Dessa är grunderna för kraven på marin utrustning i den föreslagna lagen om marin utrustning. Skyldigheterna i lagförslaget gäller i synnerhet tillverkaren av marin utrustning eller dess ombud och i fråga om förbud mot användning av marin utrustning redaren. På lagnivå ska även föreskrivas om grunderna för myndigheternas behörighet och i fråga om förvaltningsbeslut och tillsyns- och granskningsfullmakter.

I lagen om marin utrustning ges också en tillräckligt skarpt avgränsad fullmakt att meddela föreskrifter. Enligt grundlagsutskottets ställningstaganden ska bemyndiganden avgränsas till sådana föreskrifter som rör

tekniska och smärre detaljer och omständigheter. Föreskrifterna inrymmer inte något betydande utövande av prövningsrätt som inte är bundet till bestämmelser på högre nivå. Trafiksäkerhetsverket kan meddela närmare föreskrifter endast om sådan marin utrustning som räknas upp i bilaga A.1 till utrustningsdirektivet.

Enligt 124 § i grundlagen kan offentliga förvaltningsuppgifter anförtros andra än myndigheter endast genom lag eller med stöd av lag, om det behövs för en ändamålsenlig skötsel av uppgifterna och det inte äventyrar de grundläggande fri- och rättigheterna, rätts säkerheten eller andra krav på god förvaltning. I 4 kap. i lagen om marin utrustning föreskrivs om anmälda organ. Kapitlet innehåller bestämmelser om utseende av anmälda organ, villkor för utseende, anmälda organs uppgifter och utförande av dem samt återkallande av utseende. Det är fråga om överföring av en offentlig förvaltningsuppgift på andra än myndigheter i enlighet med 124 § i grundlagen. Uppgifter vid bedömning av en produkts överensstämmelse med kraven som föreskrivits för anmälda organ kan inte betraktas som uppgifter som inbegriper betydande utövning av offentlig makt. Lagförslaget ändrar i princip inte nuläget.

Enligt grundlagsutskottets ställningstaganden ska man då offentliga förvaltningsuppgifter överförs på någon annan än en myndighet tillräckligt sörja för att kraven på rättsskydd och god förvaltning uppfylls. I 20 § i lagen om marin utrustning föreslås bli föreskrivet att anmälda organ ska följa bestämmelserna i lagen om offentlighet i myndigheternas verksamhet, lagen om elektronisk kommunikation, förvaltningslagen och språklagen. Dessutom föreslås det bli föreskrivet att på det anmälda organets personal ska tillämpas bestämmelserna om straffrättsligt tjänsteansvar. När det gäller skadeståndsansvar hänvisas till skadeståndslagen. De anmälda organen ansvarar för hela bedömningen av överensstämmelse med kraven och även för åtgärder som de har låtit utföra hos utomstående. I 29 § föreskrivs om ändringsökande och omprövningsförfarande.

Bestämmelserna om marknadstillsyn i den föreslagna lagen om marin utrustning har avgränsats så som det är nödvändigt med tanke

på en effektiv tillsyn. I 28 § i lagförslaget föreskrivs effektiva rättsmedel i fråga om föremålet för tillsynen. Avsikten är att genom tillsynen öka fartygssäkerheten och skydda människors säkerhet och hälsa samt egendom och miljö och de föreslagna tillsynsbestämmelserna anses vara motiverade för att skydda sådana viktiga intressen.

I 6 kap. i den föreslagna lagen om marin utrustning föreslås bli föreskrivet om administrativa tvångsmedel och straffrättsliga påföljder. Påföljden för överträdelse av bestämmelser om marin utrustning ska vara

högst bötesstraff. Avsikten med bestämmelserna är att uppfylla kraven enligt den straffrättsliga legalitetsprincipen. Principen innebär att straffbara gärningar ska specificeras på ett noga avgränsat sätt i bestämmelser på lagnivå för att eventuell straffbarhet för lagstridig verksamhet ska kunna förutses.

De föreslagna lagarna kan stiftas i vanlig lagstiftningsordning.

Med stöd av vad som anförts ovan föreläggs Riksdagen följande lagförslag:

1.

Lag**om marin utrustning**

I enlighet med riksdagens beslut föreskrivs:

1 kap.

Allmänna bestämmelser

1 §

Tillämpningsområde

I denna lag finns bestämmelser om den utrustning som nämns i bilaga A.1 till rådets direktiv 96/98/EG om marin utrustning, nedan *utrustningsdirektivet*.

Denna lag tillämpas på finska fartyg, om fartyget omfattas av tillämpningsområdet för någon av följande internationella konventioner:

1) 1974 års internationella konvention om säkerheten för människoliv till sjöss (FördrS 11/1981), nedan *SOLAS-konventionen*,

2) protokollet av år 1978 till 1973 års internationella konvention till förhindrande av förorening från fartyg (FördrS 51/1983), nedan *MARPOL 73/78-konventionen*,

3) 1972 års konvention om de internationella reglerna till förhindrande av sammanstötning till sjöss (FördrS 30/1977), nedan *COLREG-konventionen*,

4) 1966 års internationella lastlinjekonvention (FördrS 52/1968).

2 §

Definitioner

I denna lag och i författningar som utfärdats med stöd av den avses med

1) *provningsstandarder* gällande standarder som Internationella sjöfartsorganisationen (IMO), Internationella Standardiseringsorganisationen (ISO), Internationella eltek-

niska kommittén (IEC), Europeiska standardiseringskommittén (CEN), Europeiska kommittén för elektroteknisk standardisering (Cenelec) och Europeiska institutet för telekommunikationsstandarder (ETSI) utarbetat för bestämmande av provningsmetoder och provningsresultat, i enlighet med internationella konventioner samt resolutioner och cirkulär från IMO sådana de lyder i bilaga A.1 till utrustningsdirektivet,

2) *internationella instrument* internationella konventioner och resolutioner och cirkulär från IMO samt de internationella provningsstandarder som avses i 1 punkten,

3) *marin utrustning* den utrustning som nämns i bilaga A.1 till utrustningsdirektivet och som i enlighet med internationella instrument ska finnas i användning ombord på fartyg eller som frivilligt placeras på fartyget för att användas där,

4) *förfarande för bedömning av överensstämmelse* sådant förfarande enligt utrustningsdirektivet som är

a) EG-typkontroll (modul B) samt en av tillverkaren eller av dennes befullmäktigade ombud som är etablerad inom Europeiska unionen given sådan EG-försäkran om överensstämmelse som innan utrustningen släpps ut på marknaden väljs ut bland de EG-försäkringar som gäller överensstämmelse med typ (modul C), kvalitetssäkring av tillverkning (modul D), kvalitetssäkring av produkter (modul E) eller produktverifikation (modul F),

b) fullständig EG-kvalitetssäkring (modul H),

c) EG-verifikation av enstaka objekt (modul G) för utrustning som tillverkas individuellt eller i små kvantiteter men inte genom serie- eller massproduktion.

3 §

Övrig lagstiftning

Bestämmelser om tekniska säkerhetskrav för fartyg, fartygs lastlinjer, besiktning av fartyg, skeppsmätning och säker drift av fartyg finns i lagen om fartygs tekniska säkerhet och säker drift av fartyg (1686/2009).

Bestämmelser om anordningar och arrangemang för miljöskydd vid fartygstrafik finns i miljöskyddslagen för sjöfarten (1672/2009).

Bestämmelser om tillsynen över efterlevnaden av bestämmelser om fartygssäkerhet finns i lagen om tillsyn över fartygssäkerheten (370/1995).

Bestämmelser om hur radioanläggningars överensstämmelse med kraven ska säkerställas när överensstämmelsen inte gäller marin utrustning samt om utsläppande av radioanläggningar på marknaden finns i lagen om radiofrekvenser och teleutrustningar (1015/2001).

Bestämmelser om konstruktion, utrustning och skick för farkoster som används inom finskt vattenområde och inom Saima kanals arrendeområde finns i sjötrafiklagen (463/1996).

Bestämmelser om tryckbärande anordningar som ska installeras på ett fartyg och om besiktning av dem finns i lagen om tryckbärande anordningar (869/1999).

2 kap.

Krav på marin utrustning

4 §

Krav på marin utrustning

Marin utrustning som installerats eller placerats ombord på ett fartyg ska uppfylla kraven i internationella instrument enligt vad som föreskrivs i utrustningsdirektivet.

Den som tillverkar marin utrustning ska styrka att de krav som avses i 1 mom. uppfylls i enlighet med de internationella provningsstandarder och förfaranden för bedöm-

ning av överensstämmelse som avses i bilaga A.1 till utrustningsdirektivet.

Sådan marin utrustning som nämns i bilaga A.1 till utrustningsdirektivet och som inte uppfyller villkoren i 1 eller 2 mom. får inte installeras på fartyg eller fästas i fartyg eller släppas ut på marknaden.

När Trafiksäkerhetsverket beviljar och förnyar ett fartygs säkerhetscertifikat och certifikat ska verket säkerställa att den marina utrustningen ombord på fartyget uppfyller kraven enligt denna lag.

5 §

Märkning för överensstämmelse

Den som tillverkar marin utrustning eller ett ombud för denne ska fästa en märkning för överensstämmelse enligt utrustningsdirektivet på marin utrustning som uppfyller kraven i 4 § 1 mom. och som har tillverkats i enlighet med förfarandet för bedömning av överensstämmelse enligt 4 § 2 mom.

Märkning för överensstämmelse får inte fästas på sådan marin utrustning som nämns i bilaga A. 1 till utrustningsdirektivet och som inte uppfyller villkoren i 4 § 1 och 2 mom.

Märkning för överensstämmelse ska i tillverkningens slutfas fästas på den marina utrustningen eller dess märkplåt så att den är synlig, läsbar på den plats där utrustningen används när den är installerad och outplånlig under utrustningens hela förväntade livslängd. Om det med hänsyn till utrustningens beskaffenhet inte är möjligt eller motiverat att fästa märket på utrustningen eller dess märkplåt, ska märket fästas på produktens förpackning, på en etikett eller på ett informationsblad.

Märkningen för överensstämmelse ska följas av identifikationsnumret för det anmälda organ som har utfört bedömningen av överensstämmelse, om det organet medverkat i tillverkningskontrollfasen, samt de två sista siffrorna i det år då märkningen utförs. Det anmälda organet svarar för att identifikationsnumret fästs på utrustningen. Identifikationsnumret kan på det anmälda organets ansvar fästas också av den marina utrustningens tillverkare eller dess ombud.

Märken eller inskriptioner som en utomstående med hänsyn till innebörden eller den grafiska utformningen, av misstag kan betrakta som en märkning för överensstämmelse får inte fästas på utrustningen.

6 §

Fri rörlighet för marin utrustning

Marin utrustning som är försedd med märkning för överensstämmelse kan fritt släppas ut på marknaden eller installeras eller placeras ombord på ett fartyg.

Marin utrustning som släpps ut på marknaden ska åtföljas av en försäkran om överensstämmelse och anvisningar för installation, användning och underhåll av utrustningen. Anvisningar för installation, användning och underhåll ska finnas åtminstone på finska och svenska.

3 kap.

Tillsyn

7 §

Tillsynsmyndigheter

Trafiksäkerhetsverket övervakar att denna lag följs.

Kommunikationsministeriet övervakar de anmälda organ som det har utsett.

8 §

Tillsynsmyndighetens rätt att få information och utföra kontroller

Kommunikationsministeriet och Trafiksäkerhetsverket har trots sekretessbestämmelserna rätt att få de uppgifter som är nödvändiga för tillsynen över att denna lag följs av dem som tillverkar marin utrustning eller ombud för dem och av det anmälda organet, vilka omfattas av skyldigheterna i denna lag. Trafiksäkerhetsverket har rätt att av Kom-

munikationsverket få sådana uppgifter som behövs för tillsynen.

Trafiksäkerhetsverket har rätt att inspektera ett område, en lokal eller ett annat utrymme, om detta behövs med tanke på den tillsyn som avses i denna lag, samt att där vidta andra åtgärder som tillsynen kräver. Inspektioner får dock inte utföras i utrymmen som är avsedda för stadigvarande boende.

9 §

Utlämnande av sekretessbelagda uppgifter

Trots sekretessbestämmelserna

1) är de anmälda organen skyldiga att ge andra anmälda organ som avses i denna lag sådana uppgifter som är nödvändiga med tanke på de anmälda organens samarbete,

2) får Trafiksäkerhetsverket lämna ut information som erhållits i samband med skötseln av uppgifter som avses i denna lag till åklagaren, polisen och tullmyndigheten för förebyggande och utredande av brott.

10 §

Kontroll av marin utrustning som är försedd med märkning för överensstämmelse

För att säkerställa att marin utrustning uppfyller de krav som ställs på den kan Trafiksäkerhetsverket på egen bekostnad kontrollera marin utrustning som har släppts ut på marknaden och är försedd med märkning för överensstämmelse, om utrustningen inte ännu har installerats eller placerats ombord på ett fartyg.

Trots märkning för överensstämmelse på marin utrustning får Trafiksäkerhetsverket göra en bedömning av utrustning som installerats eller placerats ombord på ett fartyg, om internationella säkerheten eller förebyggande av förorening av miljön kräver funktionsprov ombord på fartyget och tidigare förfaranden för bedömning av överensstämmelse inte upprepas. Den som tillverkar marin utrustning eller ett ombud för denne ska på begäran lämna Trafiksäkerhetsverket inspektions- och provningsrapporterna.

11 §

Teknisk uppfinning

Trafiksäkerhetsverket kan tillåta att sådan marin utrustning som ska anses vara en exceptionell teknisk uppfinning installeras eller placeras ombord på ett fartyg trots att den inte uppfyller kraven i 4 § 2 mom. En förutsättning är att den som tillverkar den marina utrustningen eller ett ombud för denne påvisar för Trafiksäkerhetsverket att den marina utrustningen är minst lika effektiv som marin utrustning som har försetts med märkning för överensstämmelse och är avsedd för motsvarande bruk. Trafiksäkerhetsverket kan på tillverkarens eller ombudets bekostnad anlita utomstående provnings-, kontroll- eller andra tjänster för att påvisa motsvarande effektivitet. Det som föreskrivs ovan i detta moment tillämpas också på ett fartyg som ska överföras till fartygsregistret i Finland från registret i en medlemsstat i Europeiska unionen.

Om en teknisk uppfinning enligt 1 mom. är en radioanläggning, ska Trafiksäkerhetsverket säkerställa att den till sina egenskaper och sin tekniska konstruktion uppfyller kraven i de föreskrifter om användningen av radiofrekvenser som utfärdats med stöd av lagen om radiofrekvenser och teleutrustningar.

Trafiksäkerhetsverket ska för sådan marin utrustning som avses i 1 och 2 mom. utfärda ett certifikat som ska förvaras tillsammans med utrustningen. Den marina utrustningen ska installeras eller placeras ombord på ett fartyg i enlighet med de villkor och bestämmelser som anges i certifikatet.

Trafiksäkerhetsverket ska underrätta Europeiska kommissionen och medlemsstaterna i Europeiska unionen om en åtgärd enligt 1 och 2 mom. och delge dem alla rapporter om utförda prov, bedömningar och förfaranden för bedömning av överensstämmelse.

12 §

Provning av utrustning

Trafiksäkerhetsverket kan tillåta att marin utrustning som inte uppfyller kraven enligt 4 § 2 mom. och inte är en sådan teknisk upp-

finning som avses i 11 § för en kort period installeras eller placeras på prov ombord på ett fartyg. En förutsättning är att det på fartyget har installerats eller placerats en motsvarande marin utrustning som är funktionsduglig och klar för omedelbar användning samt försedd med märkning för överensstämmelse.

Om den utrustning enligt 1 mom. som tagits i bruk på prov är en radioanläggning, ska Trafiksäkerhetsverket säkerställa det att den till sina egenskaper och sin tekniska konstruktion uppfyller kraven i de föreskrifter om användningen av radiofrekvenser som utfärdats med stöd av lagen om radiofrekvenser och teleutrustningar.

Trafiksäkerhetsverket ska för sådan marin utrustning som avses i 1 och 2 mom. och tagits i bruk på prov utfärda ett certifikat som ska förvaras tillsammans med utrustningen. Den utrustning som tagits i bruk på prov ska installeras eller placeras ombord på ett fartyg i enlighet med de villkor och bestämmelser som anges i certifikatet.

13 §

Exceptionella omständigheter

Marin utrustning som inte är EG-typgodkänd får under exceptionella omständigheter installeras eller placeras ombord på ett fartyg utanför Europeiska unionen. En förutsättning är att

1) installering eller placering av EG-typgodkänd utrustning ombord skulle orsaka oskäligen kostnader eller oskäligt dröjsmål,

2) utrustningen åtföljs av dokumentation som utfärdats av en erkänd organisation som motsvarar ett anmält organ och Europeiska unionen och det land där den erkända organisationen är belägen har ingått ett avtal om ömsesidigt erkännande av sådana organ och organisationer eller i andra hand har utfärdats av en stat som är medlem i IMO och som i egenskap av part i internationella konventioner ska iaktta IMO:s krav på utrustningen, och

3) den marina utrustningen med tillhörande provningsdokumentation uppfyller de krav som ställs på den i internationella instrument.

Redaren ska omedelbart underrätta Trafiksäkerhetsverket om sådan marin utrustning som avses i 1 mom. och om motiveringarna till att den installerats och placerats ombord på fartyget.

Trafiksäkerhetsverket ska, efter att ha mottagit den underrättelse som avses i 2 mom., utan dröjsmål säkerställa att kraven enligt 1 mom. på installering eller placering av den marina utrustningen uppfylls.

14 §

Utländskt fartygs övergång till finsk flagg

Om ett fartyg som seglar under ett sådant lands flagg som inte hör till Europeiska unionen övergår till finsk flagg, ska Trafiksäkerhetsverket i samband med första besiktningen säkerställa att den marina utrustningens skick motsvarar fartygets säkerhetscertifikat och certifikat och att dess marina utrustning är försedd med märkning för överensstämmelse. Trafiksäkerhetsverket ska dessutom säkerställa att radioanläggningen på fartyget till sina egenskaper och sin tekniska konstruktion uppfyller kraven i de föreskrifter om användningen av radiofrekvenser som utfärdats med stöd av lagen om radiofrekvenser och teleutrustningar.

Om Trafiksäkerhetsverket anser att marin utrustning som inte är försedd med märkning för överensstämmelse ombord på ett fartyg som ska överföras motsvarar marin utrustning som är försedd med märkning, ska Trafiksäkerhetsverket för den utrustning som anses motsvara utrustning som är försedd med märkning utfärda ett certifikat som ska förvaras tillsammans med utrustningen och som ska innehålla ett tillstånd att installera eller placera utrustningen ombord på fartyget i enlighet med de villkor som nämns i tillståndet. Trafiksäkerhetsverket kan på redarens bekostnad anlita utomstående provnings-, kontroll- eller andra tjänster för att påvisa att utrustningarna motsvarar varandra.

Trafiksäkerhetsverket ska ålägga redaren att byta ut den marina utrustningen ombord på ett fartyg som ska överföras, om utrustningen inte är försedd med märkning för

överensstämmelse och Trafiksäkerhetsverket anser att den inte motsvarar marin utrustning som är försedd med märkning.

15 §

Skyldighet att anmäla farlig marin utrustning

Om den som tillverkar marin utrustning eller ett ombud för denne får kännedom om att en marin utrustning som är försedd med märkning för överensstämmelse kan äventyra hälsan eller säkerheten för besättningen, passagerarna eller andra personer eller inverka menligt på den marina miljön eller utifrån de uppgifter som tillverkaren eller ombudet förfogar över borde kunna sluta sig till att så är fallet, ska han omedelbart underrätta Trafiksäkerhetsverket om detta. Den som tillverkar den marina utrustningen eller ombudet ska samtidigt uppge vilka åtgärder som har vidtagits med tanke på faran och samarbeta med Trafiksäkerhetsverket för att avvärja faran.

16 §

Handräckning

För att denna lag ska kunna iakttas är polisen, tullen och Kommunikationsverket inom sina respektive verksamhetsområden skyldiga att på begäran ge Trafiksäkerhetsverket handräckning.

4 kap.

Anmälda organ

17 §

Utseende av ett anmält organ

Kommunikationsministeriet utser på ansökan de anmälda organ som deltar i bedömningen enligt utrustningsdirektivet av huruvida marin utrustning överensstämmer med

kraven samt ser till att organen anmäls till Europeiska kommissionen och till medlemsstaterna i Europeiska unionen.

I beslutet om utseende anges det anmälda organets kompetensområde, fastställs arrangemangen för tillsynen över organet och uppställs vid behov även andra krav, begränsningar och villkor som gäller organets verksamhet och som behövs för att uppgifterna ska bli utförda på ett ändamålsenligt sätt. Det anmälda organet kan även utses för viss tid.

18 §

Förutsättningarna för utseende av ett anmält organ

Förutsättningarna för att ett anmält organ ska utses är att

1) organet är funktionellt och ekonomiskt oberoende,

2) organet till sitt förfogande har tillräckligt med yrkeskunnig personal som i sin verksamhet är oberoende på ett sätt som har säkerställts i fråga om kontrolluppgifterna,

3) organet till sitt förfogande har de anordningar, redskap och system som verksamheten förutsätter,

4) organet har en med beaktande av verksamhetens art och omfattning tillräcklig ansvarsförsäkring eller något annat motsvarande arrangemang som kan anses tillräckligt,

5) organet uppfyller behöriga krav enligt standardserien ISO/IEC 17000,

6) organet är en i Finland registrerad juridisk person eller en del av en sådan.

Det anmälda organet ska genom ackreditering vid Mätteknikcentralens ackrediteringsenhet visa att det uppfyller villkoren enligt 1 mom. Ackrediteringsintyget ska fogas till en ansökan enligt 17 §.

Det anmälda organet ska till kommunikationsministeriet och Mätteknikcentralens ackrediteringsenhet anmäla alla sådana förändringar som kan påverka uppfyllandet av de villkor som anges i 1 mom.

Mätteknikcentralens ackrediteringsenhet ska i enlighet med ackrediteringsförfarandena regelbundet göra en bedömning av huru-

vida det anmälda organet fortfarande uppfyller kraven enligt 1 mom. Det anmälda organet ska lämna Mätteknikcentralens ackrediteringsenhet de uppgifter som behövs för bedömning av kompetensen.

Anmälda organ ska årligen lämna kommunikationsministeriet en redogörelse för sin verksamhet enligt denna lag och dess resultat.

19 §

Det anmälda organets uppgifter

Anmälda organ ska utföra de uppgifter som anknyter till påvisande av överensstämmelse med kraven och verifiering i fråga om den marina utrustning som avses i denna lag och därigenom säkerställa att utrustningen uppfyller de krav som föreskrivs för den i denna lag.

Ett anmält organ kan till sin hjälp utnyttja utomstående provnings- och kontrolltjänster eller andra tjänster, om den utomstående tjänsteleverantören uppfyller kraven i 18 §. De anmälda organen ansvarar för de åtgärder som de har låtit någon utomstående utföra och för bedömningen av överensstämmelsen med kraven i dess helhet. De anmälda organen ska meddela kommunikationsministeriet och Mätteknikcentralens ackrediteringsenhet vilka utomstående tjänster de anlitar.

20 §

Utförande av det anmälda organets uppgifter

Ett anmält organ ska när det utför sina uppgifter beakta de bestämmelser och allmänt godkända rekommendationer som gäller objektet samt följa hur de utvecklas inom sitt verksamhetsområde.

Det anmälda organet ska samarbeta med övriga organ inom samma verksamhetsområde för att säkerställa att förfarandena är tillräckligt enhetliga.

Bestämmelser om de principer för god förvaltning som det anmälda organet ska iaktta

när det sköter offentliga förvaltningsuppgifter som avses i denna lag finns i lagen om offentlighet i myndigheternas verksamhet (621/1999), personuppgiftslagen (523/1999), lagen om elektronisk kommunikation i myndigheternas verksamhet (13/2003), förvaltningslagen (434/2003), språklagen (423/2003) och samiska språklagen (1086/2003). På anställda vid ett anmält organ ska bestämmelserna om straffrättsligt tjänsteansvar tillämpas när de sköter offentliga förvaltningsuppgifter. Bestämmelser om skadeståndsansvar finns i skadeståndslagen (412/1974).

5 kap.

Förbud och begränsningar

21 §

Avhjälpan av brister

Om en marin utrustning som är försedd med märkning för överensstämmelse, de dokument som gäller utrustningen eller de uppgifter som ges om den inte överensstämmer med denna lag, kan Trafiksäkerhetsverket ålägga tillverkaren eller ombudet att korrigera bristen inom en tid som verket sätter ut.

Trafiksäkerhetsverket ska omedelbart underrätta Europeiska kommissionen och medlemsstaterna i Europeiska unionen samt det anmälda organet om sina åtgärder och ange motiven till dem.

22 §

Farlig marin utrustning

Trafiksäkerhetsverket kan för viss tid förbjuda den som tillverkar marin utrustning som är försedd med märkning för överensstämmelse eller ett ombud för denne att släppa ut utrustningen på marknaden eller bestämma att den ska dras bort från marknaden eller förbjuda eller begränsa redarens an-

vändning av den marina utrustningen, om utrustningen kan äventyra hälsan eller säkerheten för besättningen, passagerarna eller andra personer eller inverka menligt på den marina miljön trots att den är korrekt installerad och underhållen och använd i enlighet med sitt syfte.

Den som har fått ett beslut enligt 1 mom. ska inom en tid som Trafiksäkerhetsverket sätter ut lämna verket en utredning om verkställandet av beslutet.

Trafiksäkerhetsverket ska omedelbart underrätta Europeiska kommissionen och medlemsstaterna i Europeiska unionen samt det anmälda organet om sina åtgärder och ange motiven till dem.

23 §

Reparation, byte eller hävande av köp av marin utrustning

Trafiksäkerhetsverket kan i syfte att trygga redarens rättsliga ställning och för att avvärja den skaderisk som anknyter till marin utrustning, ålägga den tillverkare som har fått ett förbudsbeslut enligt 22 § eller ett ombud för denne att

1) reparera den marina utrustningen så att den inte är farlig eller skadlig på det sätt som avses i 22 §,

2) återta den marina utrustningen och i stället för utrustningen ge en likadan eller likartad produkt som inte är farlig eller skadlig på det sätt som avses i 22 §, eller

3) häva köpet.

24 §

Skyldighet att informera om förbud och ålägganden

Trafiksäkerhetsverket kan ålägga den som tillverkar marin utrustning eller ett ombud för denne att informera om ett förbud eller åläggande enligt 21 eller 22 § samt om den risk som är förknippad med den marina utrustningen eller dess användning. Trafiksäker-

hetsverket kan sätta ut en tid för informationen och även i övrigt bestämma om de förfaranden som ska iakttas vid informationen.

25 §

Att återkalla utseende av ett anmält organ

Om ett anmält organ inte längre uppfyller de förutsättningar som föreskrivs i 18 §, inte iakttar de krav, begränsningar eller villkor som har uppställts i det beslut som avses i 17 § eller handlar i strid med bestämmelserna, ska kommunikationsministeriet sätta ut en tid inom vilken organet ska rätta till saken. Kommunikationsministeriet ska återkalla beslutet att utse organet, om organet inte har avhjälpt bristen inom utsatt tid och bristen är allvarlig.

Kommunikationsministeriet ska underrätta Europeiska kommissionen och medlemsstaterna i Europeiska unionen om att beslutet att utse det anmälda organet har återkallats.

6 kap.

Tvångsmedel och påföljder

26 §

Administrativa tvångsmedel

Trafiksäkerhetsverket kan förena ett förbud eller åläggande som verket meddelat med stöd av denna lag med vite eller hot om tvångsutförande eller avbrytande på det sätt som föreskrivs i viteslagen (1113/1990).

Trafiksäkerhetsverket ska omedelbart underrätta Europeiska kommissionen och medlemsstaterna i Europeiska unionen om sina åtgärder.

27 §

Brott mot bestämmelserna om marin utrustning

Den som uppsåtligen eller av grov oaktsamhet

1) ombord på ett fartyg installerar eller i fartyget fäster sådan marin utrustning som inte uppfyller kraven i 4 § 1 och 2 mom. eller släpper ut sådan utrustning på marknaden

2) fäster märkning för överensstämmelse enligt 5 § på marin utrustning som inte uppfyller kraven enligt 4 §,

3) bryter mot ett förbud eller åläggande enligt 5 § 4 mom., 14 § 3 mom. eller 22 § 1 mom.,

4) underlåter att göra en anmälan enligt 13 § 2 mom. eller 15 §,

5) inte iakttar skyldigheten att informera enligt 24 §,

ska, om inte strängare straff för gärningen föreskrivs någon annanstans i lag, för *brott mot bestämmelserna om marin utrustning* dömas till böter.

Den som bryter mot ett förbud eller åläggande som har meddelats med stöd av 14 § 3 mom. eller 22 § 1 mom. och förenats med vite kan lämnas obestraftad för samma gärning.

7 kap.

Överklagande

28 §

Överklagande av ministeriets och tillsynsmyndighetens beslut

Beslut som kommunikationsministeriet och Trafiksäkerhetsverket har meddelat med stöd av denna lag får överklagas genom besvär hos förvaltningsdomstolen enligt bestämmelserna i förvaltningsprocesslagen (586/1996). Beslutet ska iakttas trots överklagande, om inte besvärsmyndigheten bestämmer något annat.

29 §

Överklagande av de anmälda organens beslut

Omprövning av ett beslut som ett anmält organ har meddelat får begäras av organet enligt bestämmelserna i 7 a kap. i förvaltningslagen.

Beslut som ett anmält organ har meddelat i ett omprövningsförfarande får överklagas genom besvär hos förvaltningsdomstolen enligt bestämmelserna i förvaltningsprocesslagen. Förvaltningsdomstolens beslut får överklagas genom besvär endast om högsta förvaltningsdomstolen beviljar besvärstillstånd.

8 kap.

Särskilda bestämmelser

30 §

Närmare bestämmelser

Trafiksäkerhetsverket meddelar närmare föreskrifter om sådan marin utrustning som nämns i bilaga A.1 till utrustningsdirektivet.

31 §

Avgifter

Trafiksäkerhetsverket bestämmer en sådan avgift enligt självkostnadsvärde som avses i lagen om grunderna för avgifter till staten (150/1992) för de kontroller som har varit nödvändiga när verket har vidtagit sådana tillsynsåtgärder som avses i 11 § 1 och 2

mom., 12 § 1 och 2 mom., 13 § 2 mom. eller 14 § 2 mom. i denna lag.

9 kap.

Ikraftträdande och övergångsbestämmelser

32 §

Ikraftträdande

Denna lag träder i kraft den 20 .

Genom denna lag upphävs

- 1) förordningen om marin utrustning (925/1998),
- 2) 13 kap. 11 § 3 mom. 2 punkten i miljöskyddslagen för sjöfarten (1672/2009).

33 §

Övergångsbestämmelser

De beslut om att utse organ som meddelats med stöd av förordningen om marin utrustning (925/1998) förblir alltjämt i kraft.

2.

Lag**om ändring av lagen om tillsyn över fartygssäkerheten**

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i lagen om tillsyn över fartygssäkerheten (370/1995) 2 § 18 och 19 punkten samt 14 e § 2 mom. 2 punkten,
 sådana de lyder, 2 § 18 punkten i lag 543/2004, 2 § 19 punkten i lag 55/2002 samt 14 e § 2 mom. 2 punkten i lag 1138/2010, samt
fogas till 3 §, sådan den lyder delvis ändrad i lagarna 1679/2009 och 1138/2010, ett nytt 5 mom. som följer:

2 §

Definitioner

I denna lag och i förordningar som utfärdats med stöd av den avses med

18) *klassificeringssällskapsförordningen* Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 391/2009 om gemensamma regler och standarder för organisationer som utför inspektioner och utövar tillsyn av fartyg,

19) *erkänd organisation* ett klassificeringssällskap eller ett annat privat organ som sköter i lag föreskrivna uppgifter för flaggstatens myndigheters räkning,

3 §

Övrig lagstiftning

I lagen om marin utrustning (/) finns bestämmelser om sådan marin utrustning i fråga om vilken det finns internationella

överenskommelser om hur överensstämmelsen med kraven ska säkerställas.

14 e §

Tredje förbudet mot tillträde till hamn

Tillsynsmyndigheten ska på ansökan av fartygets ägare eller redaren upphäva tillträdesförbudet enligt 1 mom. tidigast 24 månader från det att förbudet utfärdades, om fartygets ägare eller redaren lägger fram bevis på att

2) fartyget har föreskrivna certifikat och klasscertifikat som utfärdats av en behörig myndighet eller en i enlighet med klassificeringssällskapsförordningen erkänd organisation i en medlemsstat i Europeiska unionen eller i en stat som undertecknat Paris MOU,

Denna lag träder i kraft den 20 .

3.

Lag**om ändring av 4 § i lagen om fartygs tekniska säkerhet och säker drift av fartyg**

I enlighet med riksdagens beslut
fogas till 4 § i lagen om fartygs tekniska säkerhet och säker drift av fartyg (1686/2009), så-
dan den lyder delvis ändrad i lag 910/2011, ett nytt 8 mom. som följer:

4 §

fråga om vilken det finns internationella
överenskommelser om hur överensstäm-
sen med kraven ska säkerställas.

Hänvisningar till annan lagstiftning

I lagen om marin utrustning (/) finns
bestämmelser om sådan marin utrustning i

Denna lag träder i kraft den 20 .

4.

Lag**om ändring av 24 § i lagen om radiofrekvenser och teleutrustningar**

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i lagen om radiofrekvenser och teleutrustningar (1015/2001) 24 § 1 mom. 2 punkten
 och 2 mom.,
 av dem 24 § 2 mom. sådant det lyder i lag 399/2003, som följer:

24 §

*Krav som gäller särskilda radioanläggningar
 och teleterminalutrustningar*

Vad som bestäms i 20–22 § gäller inte

2) radioanläggningar vars överensstämmelse med kraven för marin utrustning säkerställs enligt vad som föreskrivs i lagen om marin utrustning (/),

Kommunikationsverket kan vid behov meddela föreskrifter om egenskaperna och den tekniska konstruktionen hos radioanläggningar och teleterminalutrustning enligt 1 mom. 1, 4 och 5 punkten samt om förfarandet för säkerställande av anläggningarnas och utrustningens överensstämmelse och om märkningarna på dem.

Denna lag träder i kraft den 20 .

5.

Lag**om ändring av ikraftträdandebestämmelsen i lagen om ändring av sjölagen**

I enlighet med riksdagens beslut
ändras 2 och 3 mom. i ikraftträdandebestämmelsen i lagen om ändring av sjölagen (1688/2009) som följer:

När lagen träder i kraft fortsätter de förordningar som utfärdats med stöd av gällande bestämmelser att gälla, dock inte förordningen om hyresbåtars säkerhet (438/1983), förordningen om säkerhetsledningssystem för redare och ledningsarrangemang för säker drift av fartyg (66/1996) och förordningen om fartygsbemanning, besättningens behörighet och vakthållning (1256/1997), jämte ändringar. Sjöfartsverkets föreskrifter fortsätter gälla till den del de inte står i strid med lagen om fartygs tekniska säkerhet och säker drift av fartyg (1686/2009) eller med lagen om fartygspersonal och säkerhetsorganisation för fartyg (1687/2009). Förordningarna

och föreskrifterna ska dock revideras inom tre år efter dessa lagars ikraftträdande.

De lastlinjecertifikat, besiktningshandlingar, certifikat och säkerhetscertifikat, mätbrev, tillstånd, befrielser, dispenser, undantag och övriga beslut som utfärdats med stöd av de bestämmelser och föreskrifter som gällde vid denna lags ikraftträdande gäller den tid som anges i dem. Handlingar som gäller tills vidare, dock inte bemanningscertifikaten, behörighetsbrev och specialbehörigheterna, ska dock fortsätta gälla högst till utgången av 2012.

Denna lag träder i kraft den 20 .

Helsingfors den 14 oktober 2011

Republikens President

TARJA HALONEN

Trafikminister *Merja Kyllönen*

2.

Lag**om ändring av lagen om tillsyn över fartygssäkerheten**

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i lagen om tillsyn över fartygssäkerheten (370/1995) 2 § 18 och 19 punkten samt 14 e § 2 mom. 2 punkten,
sådana de lyder, 2 § 18 punkten i lag 543/2004, 2 § 19 punkten i lag 55/2002 samt 14 e § 2 mom. 2 punkten i lag 1138/2010, samt
fogas till 3 §, sådan den lyder delvis ändrad i lagarna 1679/2009 och 1138/2010, ett nytt 5 mom. som följer:

*Gällande lydelse**Föreslagen lydelse*

2 §

2 §

*Definitioner**Definitioner*

I denna lag och i förordningar som utfärdats med stöd av den avses med

I denna lag och i förordningar som utfärdats med stöd av den avses med

18) *klassificeringssällskapsdirektivet* rådets direktiv 94/57/EG om gemensamma regler och standarder för organisationer som utför inspektioner och utövar tillsyn av fartyg och för sjöfartsadministrationernas verksamhet i förbindelse därmed, sådant det lyder i ändrad form och är genomfört i Finland,

18) ***klassificeringssällskapsförordningen*** Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 391/2009 om gemensamma regler och standarder för organisationer som utför inspektioner och utövar tillsyn av fartyg,

19) *erkänd organisation* en organisation som erkänts i enlighet med artikel 4 i klassificeringssällskapsdirektivet,

19) ***erkänd organisation*** ett klassificeringssällskap eller ett annat privat organ som sköter i lag föreskrivna uppgifter för flaggstatens myndigheters räkning,

3 §

3 §

*Övrig lagstiftning**Övrig lagstiftning*

I lagen om marin utrustning (/) finns bestämmelser om sådan marin utrustning i fråga om vilken det finns internationella överenskommelser om hur överensstämmelsen med kraven ska säkerställas.

14 e §

Tredje förbudet mot tillträde till hamn

Tillsynsmyndigheten ska på ansökan av fartygets ägare eller redaren upphäva tillträdesförbudet enligt 1 mom. tidigast 24 månader från det att förbudet utfärdades, om fartygets ägare eller redaren lägger fram bevis på att

2) fartyget har föreskrivna certifikat och klasscertifikat som utfärdats av en behörig myndighet eller en erkänd organisation i en medlemsstat i Europeiska unionen eller i en stat som undertecknat Paris MOU,

14 e §

Tredje förbudet mot tillträde till hamn

Tillsynsmyndigheten ska på ansökan av fartygets ägare eller redaren upphäva tillträdesförbudet enligt 1 mom. tidigast 24 månader från det att förbudet utfärdades, om fartygets ägare eller redaren lägger fram bevis på att

2) fartyget har föreskrivna certifikat och klasscertifikat som utfärdats av en behörig myndighet eller en *i enlighet med klassificeringssällskapsförordningen* erkänd organisation i en medlemsstat i Europeiska unionen eller i en stat som undertecknat Paris MOU,

Denna lag träder i kraft den 20 .

3.

Lag**om ändring av 4 § i lagen om fartygs tekniska säkerhet och säker drift av fartyg**

I enlighet med riksdagens beslut
fogas till 4 § i lagen om fartygs tekniska säkerhet och säker drift av fartyg (1686/2009), så-
dan den lyder delvis ändrad i lag 910/2011, ett nytt 8 mom. som följer:

Gällande lydelse

4 §

Hänvisningar till annan lagstiftning

Föreslagen lydelse

4 §

Hänvisningar till annan lagstiftning

*I lagen om marin utrustning (/) finns
bestämmelser om sådan marin utrustning i
fråga om vilken det finns internationella öve-
renskommelser om hur överensställelsen
med kraven ska säkerställas.*

Denna lag träder i kraft den 20.

4.

Lag**om ändring av 24 § i lagen om radiofrekvenser och teleutrustningar**

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i lagen om radiofrekvenser och teleutrustningar (1015/2001) 24 § 1 mom. 2 punkten
och 2 mom.,
av dem 24 § 2 mom. sådant det lyder i lag 399/2003, som följer:

*Gällande lydelse**Föreslagen lydelse*

24 §

24 §

*Krav som gäller särskilda radioanläggningar
och teleterminalutrustningar*

*Krav som gäller särskilda radioanläggningar
och teleterminalutrustningar*

Vad som bestäms i 20–22 § gäller inte

Vad som bestäms i 20–22 § gäller inte

2) radioanläggningar som betraktas som utrustning ombord på fartyg när överensstämmelsen säkerställs,

2) radioanläggningar vars överensstämmelse med kraven för marin utrustning säkerställs enligt vad som föreskrivs i lagen om marin utrustning (/),

Kommunikationsverket kan vid behov meddela föreskrifter om egenskaperna och den tekniska konstruktionen hos radioanläggningar och teleterminalutrustning enligt 1 mom. samt om förfarandet för säkerställande av anläggningarnas och utrustningens överensstämmelse och om märkningarna på dem.

Kommunikationsverket kan vid behov meddela föreskrifter om egenskaperna och den tekniska konstruktionen hos radioanläggningar och teleterminalutrustning enligt 1 mom. 1, 4 och 5 punkten samt om förfarandet för säkerställande av anläggningarnas och utrustningens överensstämmelse och om märkningarna på dem.

—————
Denna lag träder i kraft den 20 .
—————

5.

Lag**om ändring av ikraftträdandebestämmelsen i lagen om ändring av sjölagen**

I enlighet med riksdagens beslut
ändras 2 och 3 mom. i ikraftträdandebestämmelsen i lagen om ändring av sjölagen (1688/2009) som följer:

Gällande lydelse

När lagen träder i kraft fortsätter de förordningar som utfärdats med stöd av gällande bestämmelser att gälla, dock inte förordningen om hyresbåtars säkerhet (438/1983), förordningen om säkerhetsledningssystem för redare och ledningsarrangemang för säker drift av fartyg (66/1996) och förordningen om fartygsbemanning, besättningens behörighet och vakthållning (1256/1997), jämte ändringar. Sjöfartsverkets föreskrifter fortsätter gälla till den del de inte står i strid med lagen om fartygs tekniska säkerhet och säker drift av fartyg (1686/2009) eller med lagen om fartygspersonal och säkerhetsorganisation för fartyg (1687/2009). Förordningarna och föreskrifterna ska dock revideras inom två år efter dessa lagars ikraftträdande.

De lastlinjecertifikat, besiktningshandlingar, certifikat och säkerhetscertifikat, mätbrev, tillstånd, befrielser, dispenser, undantag och övriga beslut som utfärdats med stöd av de bestämmelser och föreskrifter som gällde vid denna lags ikraftträdande gäller den tid som anges i dem. Handlingar som gäller tills vidare ska dock fortsätta gälla högst till utgången av 2012.

Föreslagen lydelse

När lagen träder i kraft fortsätter de förordningar som utfärdats med stöd av gällande bestämmelser att gälla, dock inte förordningen om hyresbåtars säkerhet (438/1983), förordningen om säkerhetsledningssystem för redare och ledningsarrangemang för säker drift av fartyg (66/1996) och förordningen om fartygsbemanning, besättningens behörighet och vakthållning (1256/1997), jämte ändringar. Sjöfartsverkets föreskrifter fortsätter gälla till den del de inte står i strid med lagen om fartygs tekniska säkerhet och säker drift av fartyg (1686/2009) eller med lagen om fartygspersonal och säkerhetsorganisation för fartyg (1687/2009). Förordningarna och föreskrifterna ska dock revideras inom *tre* år efter dessa lagars ikraftträdande.

De lastlinjecertifikat, besiktningshandlingar, certifikat och säkerhetscertifikat, mätbrev, tillstånd, befrielser, dispenser, undantag och övriga beslut som utfärdats med stöd av de bestämmelser och föreskrifter som gällde vid denna lags ikraftträdande gäller den tid som anges i dem. Handlingar som gäller tills vidare, *dock inte bemanningscertifikaten, behörighetsbrev och specialbehörigheterna*, ska dock fortsätta gälla högst till utgången av 2012.

Denna lag träder i kraft den 20.
